Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 191. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 9-го ЖОВТНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, OCTOBER 9, 1981 No. 191. VOL. LXXXVIII.

Український і польський екзильні уряди відбули зустріч

Оттава, Онт. (УІБ — ОУПС). — З нагоди перебування прем'єра польського екзильного уряду з Лондону в Канаді, Казімєжа Саббата, тут відбулася двогодинна конференція з головою Уряду УНР в екзилі д-ром Ярославом Рудницьким з Монтреалю в присутності представника польського уряду в Канаді, о. монсіньйора Ф. Плути з Міссісаги, Онт.

Нав'язуючи до „Лондонської Декляраціі" з 1979 року й ствердивши, що вона не тільки виправдала себе впродовж останніх років, затіснюючи співпрацю обох екзильних урядів на міжнародному полі, продискутовано детально справи, зв'язані з поточною ситуацією в світі, зокрема — політичні, релігійні, економічні й культурні проблеми в їхніх країнах.

Зустріч пройшла в приязній атмосфері й у її висліді намічено дальші акції в дусі згаданої „Лондонської Декляраціі" з 1979 року, як наріжного каменя українсько-польської співпраці на еміграції із спільним фронтом проти спільного ворога — червоної Москви. З українського боку передано гостеві з Европи відповідний письмовий еляборат та деякі числа „Україніки екзиліяни", що торкаються актуальних проблем української політичної дії в екзилі. Визнано теж потребу чергових зустрічей у майбутньому для взаємної дії в екзилі. Визнано теж потребу чергових зустрічей у майбутньому для взаємної безпосередньої інформації про актуальні події в світі й зокрема про положення в країнах які обидва екзильні уряди заступають у вільному світі.

Появилася нова книжка Івана Смолія

Ню Йорк, Н. Й. — В романі Івана Смолія „Неспокійна осінь", яка появилася у В-ві „Сучасність" у Мюнхені, подана широка панорама подій тривожної і неспокійної осені 1943 року, коли зі сходу котився дев'ятий вал совєтських військ, форсуючи вже Дніпро і приневолюючи німецьку армію до відступу і дефензиви, а на Волині і в Галичині формувалися поспішно все численніші відділи УПА і Самооборони.



Іван Смолій

Місце дії — столиця галицької землі, більше підкарпатське місто і самі карпатські гори. У центрі розповіді роди. а аптекаря Куриласа в підкарпатському місті, спроби наладнати зв'язок з альянтами через Балкани, діяльність розбитків загону Ковпака і парашутистів, арешти німцями українського активу і розправа з ним, вишкільний підстаршинський табір у Карпатах, дія відділів і кущів Самооборони, сплетення та перехрещення діяльности сітки совєтських і польських шпигунів і провокаторів у боротьбі з українським підпіллям тощо.

Як і в попередніх своїх прозових речах, „Кордони падуть" і „У зеленому Підгір'ї", автор дає в „Неспокійній осені" широке побутове тло, на якому виводить десятки осіб, між якими головні — фармацевт

(Продовження на ст. 5)

УЗХ ВЛАШТОВУЄ ЮВІЛЕЙНИЙ З'ЇЗД



У Головній Канцелярії УНС: сидять (зліва): д-р Наталія Пазуняк, д-р Іван Флис, Володимира Кавка; стоять (зліва): Василь Оріховський, Уляна Дячук, Ірина Гнатюк, та Володимир Сохан.

Джерзі Ситі, Н.Дж. (Л. К.) — У четвер, 1-го жовтня ц.р., тут до приміщень Головної Канцелярії УНСоюзу та В-ва „Свободи" завітали членки Головного ювілейного Комітету Українського Золотого Хреста (УЗХ) — д-р Наталія Пазуняк — голова, Володимира Кавка — заступниця голови, виховна референтка Головної Управи УЗХ, голова Таборової комісії і опікунка Світлички при УЗХ, та Ірина Гнатюк — член Управи повідомивши про Ювілейний з'їзд УЗХ, що відбудеться у п'ятницю, суботу і неділю — 16, 17 і 18-го жовтня ц.р., у Філядельфії у готелі Голідей Інн при 1305 Волнат вул. з програмою формального характеру, як теж з — бенкетом, моттом якого будуть слова з вірша учасниці правозахисного руху в Україні Іри-

(Продовження на ст. 6)

Москва критикує Вайнберґера

Москва. - Акредитовані в Совєтському Союзі кореспонденти інформують, що совєтська пропагандивна машина звернула тепер дещо більше уваги на секретаря Департаменту оборони Каспара Вайнбергера у звязку з появою брошури у Вашінгтоні під заголовком „Совєтська воєнна сила". Брошуру, як відомо, видав Департамент оборони, щоб наявно показати совєтську військову перевагу і приспішені зброєння комуно-московської імперії тоді, коли Москва показує пальцем на інщих і критикує їх за „підготову до війни".

Совєтське пресове агенство ТАСС опублікувало гостру заяву у справі появи цієї брошури у якій говориться, що матеріяли були видані для того, щоби „застрашити і ввести в блуд західні спільноти" та „відвернути увагу від власного зброєння". На думку ТАСС-у брошура становить частину пропагандивної кампанії З'єднаних Стейтів Америки проти Совєтського Союзу для того, „щоби оправдати крутий зворот теперішньої адміністрації президента Роналда Регена і її перехід від політики детанту до політики конфронтації і безпрецедентного росту виасигнуваних сум на дозброєння Америки".

Особливо гніваються совєтські пропагандисти на секретаря Департаменту оборони К. Вайнбергера, який нібито перевищив у веденні антисовєтської пропаганди державного секретаря Александра Гейґа. ТАСС стверджує, що Вайнберґер „виступає тепер провідником у веденні антисовєтської пропаганди і заперечує все те, що раніше про ці справи говорили Картер і його міністер Геролд Бравн". Совєтське агентсво у висновках каже, що „нове пропагандивне потягнення Вашінгтону призначене в першу чергу для альянтів ЗСА, які починають підозрівати Вашінгтон в тому, що він більше зацікавлений зброєнням як, наприклад, переговорами із Совєтським Союзом для збереження безпеки в Европі".

Совєтський коментар закінчується, як у кожному випадку, погрозою, що мовляв, „Совєтський Союз ніколи не був зацікавлений у перегонах зброєння, але він не буде спокійно приглядатися до накопичення арсеналів модерної зброї в ЗСА. Якщо до того прийде,— говориться в коментарі ТАСС-у, то і совєтські збройні сили отримають відповідну зброю для рівноваги сил".

В ЧЕХО-СЛОВАЧЧИНІ ВІДРОДЖУЄТЬСЯ РЕЛІГІЯ

Прага, Чехо-Словаччина. — Боротьба Москви з релігійними віруваннями виявляє щораз більші тріщини. Вірування й релігійні практики відроджуються в усіх підсовєтських країнах. Останньо долучилася до них Чехо-Словаччина.

Голова Секретаріяту для релігійних справ при кабінеті міністрів, комуніст д-р Карель Груза заявив в пресовому інтерв'ю: „За давніх часів ви бачили тільки бабусь у церквах, а тепер є також і молоді богомільники. Деякі соціологи кажуть, що це люди шукають глибшого змісту в житті, інші кажуть, що таким способом виявляється протест проти консумеризму; я думаю, що обидві сторони праві." Але найбільш праві, ті, хто каже, що це є протест проти комунізму, безбожництва, проти безвиглядности й убогости життя під комуністичними режимами.

Комуністична партія і комуністичний уряд Чехо-Словаччини накладають драконські кари на тих, що беруть участь у релігійних практиках, на тих, що читають релігійну літературу, а найбільше на тих, що таку літературу поширюють. На границях чеські митники й тайна поліція запопадливо виловлюють всі примірники Біблії й інші релігійні видання, які закордонні туристи мають зі собою. Там, де не може зробити поліція, там влада висилає хуліганів. До церков вломлюються „незнані" злодії й викрадають примірники Євангелій і інших богослужебних книг. Екуменічний переклад Біблії, який появився минулого року з друку в Чехо-Словаччині, миттю розхоплено. Тепер можна дістати релігійні книжки тільки на чорному ринку за високу ціну.

Всякі релігійні функції священиків і віруючих влада кваліфікує як „надужиття релігійних функцій" і підтягає це під 101,178 і 118 параграфи карного кодексу, які кваліфікують це як каральні злочини. Не зважаючи на це, як подав д-р Груза, в Чехо-Словаччині є п'ять мільйонів практикуючих католиків та коло півтора мільйона різних практикуючих протестантів. В Чехо-Словаччині є 16 визнаних єпископських престолів Католицької Церкви, але тільки деякі з них обсаджені. Інші обсадити держава не дозволяє, або ставляє непроходимі перешкоди.

Урядові чинники комуністичної Чехо-Словаччини переводять особливу кампанію проти теперішнього Папи, Івана Павла II. Його останню енцикліку „Лябορем екзерценс", яка займається в першу чергу соціяльним й економічним питаннями комуністи в Празі вважають прямою атакою на комуністичну партію, бо вони вважають ті питання беззастережною доменою компартії і комуністичного уряду.

ПІДОЗРІВАЮТЬ ІСЛЯМСЬКИХ ФАНАТИКІВ В УБИВСТВІ ПРЕЗИДЕНТА А. САДАТА

Каїр, Єгипет. — Слідство й допити схоплених вбивників президента Єгипту Анвара ель-Садата триває далі. Офіційні єгипетські джерела не подали досі точніших інформацій про висліди слідства, а тільки речники уряду заявили, що вбивство президента не було частиною якогось ширшого державного перевороту та що вбивники походять з кіл ісламських фанатиків, які в минулому вже виконували акти терору. Позаурядові джерела подають, що арешти підозрілих в співучасти та в плянуванні вбивства тривають далі та що вже біля 350 осіб арештовано.

В центрі слідства є організація ісламських фанатиків, яка скривається під назвою Такфір Вагігра, що в перекладі значить „Каяття і Покута". В липні 1977 року члени тієї групи наперед схопили, а відтак вбили єгипетського міністра релігійних справ Мохаммеда Гуссейна ель-Загабі. Організатора того вбивства, Шукрі Ахмеда Мустафу, арештовано, засуджено на кару смерти й присуд виконано. Такфір Вагігра згідно з поліційними даними має 2,000 до 3,000 членів, а між ними також деяких серед війська. Серед убивників президента Садата є принаймні один військовий, правдоподібно в ранзі майора, який мав керувати акцією вбивства.

Повторні єгипетські заяви, що дотепер не викрито ніякого пов'язання з будь-якими закордонними чинниками внесли багато успокоєння в атмосферу після вбивства яке не викликало більшого зрушення серед населення Єгипту, бо як сказала дружина вбитого, родина й єгипетське суспільство були завжди приготовані на таку трагедію. В публічному житті арабських народів убивство політичного противника, або особи зненавидженої релігійними фанатиками тощо не належить до рідкости.

Загальну увагу в світі привернув факт гладкого й законного перебрання влади відповідними єгипетськими чинниками. Таким чином не справдилися такі популярні побоювання, що смерть Садата викличе заколот у державі, або може навіть державний переворот. Сталося зовсім навпаки й перехід влади в нові руки прийшов без заколоту, а навіть з винятковою прецизністю.

Події в Єгипті після смерти президента Садата впевнили державні чинники ЗСА в надійному стані тієї країни й тієї політичної системи, яку створили держави того обширу при помочі Америки. Президент ЗСА Роналд Реґен запевнив єгипетський нарід і нову владу Єгипту у безперервній підтримці, а державний секретар Александер Гейґ публічно остеріг інші держави, ворожо наставлені до Єгипту, а в першу чергу Совєтський Союз і Ливан, що їхнє втручання в єгипетські справи викличе з американського боку рішучу відповідь.

Підготова похорону президента Садата, який відбудеться в суботу, проходить пляново, органи безпеки Єгипту й інших країн, яких делегації візьмуть участь у похороні, є в алярмовому поготівлі. Американські органи безпеки спротивилися участи президента Регена в похороні, так само служби безпеки інших країн заявилися проти участи голів держав в похороні. Колишні американські президенти Ричард Ніксон, Джералд Форд і Джіммі Картер візьмуть участь в похороні, як члени офіційної американської делеґації, яку очолюватиме державний секретар Гейґ, В політичних колах Вашінґтону піднесено можливість, що державний секретар Гейґ і його ближчі співробітники затримаються в Єгипті на короткий час після похорону.

У світі

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Александер Гейґ і міністер закордонних справ Андрей Ґромико домовилися, що 30-го листопада в Женеві, Швайцарія, почнуться американсько-совєтські переговори в справі роззброєння. Ще розмови не розпочалися, а Москва вже почала погрожувати американцям. Московська „Правда" погрозила, що якщо американці не підуть на бажані Москвою уступки, то Москва сама знайде засоби для заґарантування собі балянсу сил Схід-Захід. На це відповів йому директор американського аґенства для справ Контролі зброєнь і роззброєння, Юджін Ростов. Ростов пригадав Москві, що останньо вона добилася мілітарної переваги на деяких відтинках і тому вона мусить скоротити свої зброєння і перестати мріяти про збройну перевагу. Ростов передав свої завваги після розмов із західньонімецьким канцлером Гельмутом Шмідтом.

ДИПЛОМАТИЧНІ КОЛА в Кабулі, столиці Афганістану, подають, що афганські повстанці відступили з міста Пахман, яке лежить недалеко Кабулю і після того російські військові частини і частини афганського маріонеткового уряду ввійшли до нього. Причини опущення міста Пахман невідомі, але з дипломатичних кіл подають, що совєтські військові частини його не атакували. Перед тим була боротьба за нього й воно трикратно переходило з рук до рук. Це місто було випадовим пунктом і базою для наступів афганських національних повстанців на Кабуль. Звідси починалися численні акції проти Кабулю й тут головні матеріялові бази повстанців.

ОТОЧУВАЛЬНИЙ МАНЕВР, що його розпочали сальвадорські військові частини проти партизанів, не закінчився успіхом. Ліві партизани перейшли на терен Гондурасу, куди сальвадорські вояки вступати не можуть. Сальвадорські партизани повідомили через своє таємне радіо, що урядові частини Гондурасу приступили до загальної акції проти них. Урядові чинники Гондурасу не толеруватимуть на ній ніяких чужих збройних відділів.

ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ голодівки ірляндськими сепаратистами в тюрмі Мейз в Белфасті, Північна Ірляндія, лондонський уряд розпочав впроваджувати полегші, а британське військове командування розпочало обмежувати засяг служби своїх частин в Північній Ірляндії та приготовляти відтягнення принаймні їхньої частини з того терену. Першим кроком до злагіднення умов ірляндських в'язнів є дозвіл їм носити власне вбрання. Дотепер ті з них, які були засуджені на підставі так званих кримінальних параграфів, мусіли носити тюремні мундири, проти чого вони особливо гарячо протестували. Ірляндські в'язні, засуджені за кримінальні злочини, які вважали себе політичними в'язнями вже від років, відмовлялися від тюремних мундирів і ходили завинені в зимі в коци, а в літі в простирала. Міністер справ Північної Ірляндії Джеймс Прайор пообіцяв, що найвищий суд почне перегляд присудів поодиноких ірляндців і, де можливо, застосує амнестію, або скорочення присуду.

ІРАНСЬКІ СТУДЕНТИ в різних країнах, де вони відбувають студії, розпочали протестаційні акції проти ісламського режиму в Ірані та проти його терору. В Стамбулі, Туреччина, вони здобули місцеве консульство Ірану, здемолювали його, вивісили свої гасла, домагаючись припинення терору і масових розстрілів в Ірані. Саме в той час, коли вони демонстрували, іранська влада повідомила, що в Теграні знову переведено екзекуцію над 61-им членом організації Муджагедін-і-Хальк. Також заповіджено дальші екзекуції. Рада сторожів Корану, яка неначе сповняє ролю вищої палати іранського парляменту і складається тільки з аятолл і мулл, визнала вибір на президента Ірану Гоятолідсляма Алі Хаменей.

В Америці

РІШЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена розпочати серійну продукцію бомбовиків типу Б-І стрінулось з досить сильною опозицією в Конґресі. Зброєва комісія Конґресу продовжує вести опити в цій справі і в справі загального дозброєння ЗСА, але прийняття Конґресом пропозиції продовжувати серійну продукцію бомбовиків Б-І все ще не є певним, — заявив секретареві Департаменту оборони Каспарові Вайнберґерові конґресмен Мелвин Прайс, голова Комісії зброєння. „Рішення продукувати бомбовик наспіло запізно, — заявив конґресмен Прайс, — його треба було здійснювати кілька років раніше".

ПРИЯТЕЛІ ДЕРЖАВНОГО секретаря Александра Гейґа заявляють, що він дещо розчарований останніми подіями в світі і, очевидно, перепрацьований, бож він весь час намагається упорядкувати американську закордонну політику згідно з програмою президента Роналда Реґена. Але розвиток подій такий шалений, що він не вспіває впоратись з усіма плянами. Коли журналісти при зустрічі жартома натякали Гейґові, щоб він накреслив свій власний автопортрет, то він кількома лініями на таблиці намалював людину, що несе ґльоб на голові.

ПОЛІТИЧНІ СПОСТЕРІГАЧІ кажуть, що президент Роналд Реґен не був розчарований малоуспішною розмовою державного секретаря Александра Ґейґа з міністром закордонних справ СССР Андреєм Ґромиком у Ню Йорку. Президент ЗСА, згідно з опінією його найближчих співробітників, хоче бути абсолютно певний, що лідери СССР усвідомили собі, що З'єднані Стейти Америки є під кожним оглядом сильною політично і мілітарно державою.

КУБИНСЬКИЙ ДИКТАТОР Фідель Кастро і його спільники відгрожуються відплатою, якщо ЗСА справді здійснять свій плян і розпічнуть вже з початку 1982 року передавати еспаномовні програми призначені для населення Куби й інших латиноамериканських держав. Крім заглушування цієї й інших американських програм спеціяльними препаратами, Кастро страшить Америку новою хвилею „насильних втікачів", які заллють не тільки Флориду, але також інші стейти ЗСА. Кубинські авантюрники заявляють, що вони заманюватимуть також на Кубу перехоплювачів літаків американських повітряних ліній.

ВЖЕ 13-го жовтня ц.р. американська пошта випустить нові значки з познакою „С" вартости 20 центів, щоб запобігти бракові, коли нова ціна на пересилку першою клясою поступить в силу 1-го листопада ц.р. Подібні значки серії „А" і „Б" були випущені напередодні попередніх підвишок. Значок, виконавши свою функцію і після появи регулярного 20-центового значка, буде стягнутий з обігу.

СОЮЗІВКА І КЕРГОНКСОН „ЛЮБЛЯТЬ НЮ ЙОРК!"

Союзівка (Л. Волянська). — Оселя Українського Народного Союзу дуже часто буває центром подій в житті українсько-американської кергонксонської громади, і це тому, що всі переважно громадяни-українці цих гірських околиць є членами найстаршої громадсько-фінансової установи, Українського Народного Союзу, і це також тому, що Оселя УНС є гарним, гостинним і не дорогим місцем, де можна відбувати свята, фестивалі, ось і такі, як цей „Український Фестиваль — Люблю Ню Йорк!", який відбувся тут, у неділю, 27-го вересня, протягом цілого дня — при вимріяній сонявшній погоді ранньої осени — при участі шести-семи сот гостей.



Танцюристи ансамблю „Сопілка".



Діти, які моделювали українську вишивку на одязі.

Успіх Фестивалю був передбачуваний вже при плянуванні, коли керівництво Фестивалем взяв у руки спеціяльно для цієї цілі організований Фестивальний комітет, що його очолив відомий громадський діяч на терені Кергонксону Іван Хоманчук. За секретаря був обраний д-р Роман Барановський.

Головну ціль Фестивалю з'ясував голова Комітету в своєму слові перед початком мистецької програми, сказавши, що це для того влаштовується вже вдруге такий фестиваль, „щоби ми, українці, нова еміграція, і українці тут роджені в Америці могли разом зійтися, повеселитися разом і себе пізнати". Він розповів, що тут „в нашій околиці ми віднайшли біля 200 колись родин українських, котрі в Америці народилися і є другого або третього покоління і багато з них є сьогодні поміж нами". Іван Хоманчук розповів також, що на всі адреси з цих двох сот було вислано матеріял-брошурку про Україну, і які зворушливі відгуки надійшли від деяких з цих американців українського роду. Ось такі публікації, ось такі зустрічі, де знаходять „Брат Брата", свідчать про те, що українське серце збудилося, огонь спалахнув, українці пізнали свій корінь, своє походження".

Сам початок Фестивалю відбувся відразу в неділю після Служб Божих тут в українських церквах. Відразу з 12-ої години дня на Союзівку скерувалися валки авт з відвідувачами. На майдані, перед павільйоном „Веселки" на оселі були приготовані різноманітні кіоски і стенди. Тут були стенди з книжками, з українськими поштовими значками, з зразками неповторного українського прикладного мистецтва; був столик, де демонструвалося молодими мисткинями пи-

(Продовження на ст. 6)

ЗАКЛИКАЮТЬ ГОЛОСУЮЧИХ ДО РЕЄСТРАЦІЇ

Ню Йорк, Н. Й. — Виборчі бюра пригадують мешканцям міста Ню Йорку, які ще не зареєструвались до виборів, що вони можуть це зробити до 15-го жовтня ц.р. У справі інформацій треба телефонувати на число 924-8228.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months $12.00
UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda"
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Український Народний Братський Союз

Коли призадуматися над майбутністю Української громади в ЗСА, то не треба мати особливого дару ясновидця-пророка, щоб передбачати, що 1) українська вільна громада в ЗСА таки існуватиме, збережеться, — 2) вона скорчиться, бо процес природної асиміляції буде сильніший, аніж природний приріст населення , — вказує на це вже тепер жалюгідне явище щораз меншого числа вихованців українських шкіл — чи то в системі УККА при Шкільній Раді, чи то парафіяльних, католицьких і православних, — 3) число теперішніх установ і організацій зменшиться: одні зникнуть, вмираючи природною смертю, зокрема політичні партії, інші з паралельними завданнями і майже тотожнім характером будуть присилувані єднатися, тим паче, що ідеологічно-політичні суперечки ставатимуть щораз більше неактуальними і втрачуватимуть атракційність для майбутніх поколінь. З-посеред кількадесяти існуючих тепер в Америці організаційних одиниць — напевне залишаться Церкви і братські союзи. Залишиться й зорганізоване жіноцтво і організована молодь — але з'єднані, в іншому організаційному вигляді. І методика праці буде інакша, підхід мужчин і жінок з майбутніх поколінь буде інший, мабуть практичніший, реальніший, більш конструктивний.

З очима на майбутність, але й під тиском уже сучасних обставин пішли вже від довшого часу розмови між братськими союзами про можливість з'єднання. Обширніше й докладніше говорить про це заклик, що появився на першій сторінці „Свободи" з 30-го вересня ц. р. п. з. „В єдності сила". Підписані під тим закликом Головний Екзекутивний Комітет Українського Народного Союзу і Виконавчий Комітет Українського Братського Союзу. Найкращим доказом, що ті розмови не були тільки „про форму", чи лише куртуазійними зустрічами, є вживаний у тому заклику термін „Український Народний Братський Союз" — назва тієї установи, яка постане із з'єднання обох тих установ, що охоплюють найбільше число організованих українських людей в Америці. Це буде 110,000 членів із організаційним майном кругло 57 мільйонів долярів. У вирахуванні в шістьох точках конкретних користей, які принесе таке з'єднання двох найбільших теперішніх братських союзів, правильно підкреслено зріст поваги такої об'єднаної організованої станиці, однаково в українській громаді, як у неукраїнському світі. Правильно теж підкреслено збільшені можливості культурної, видавничої, виховної і соціяльно-допомогової праці, і правильно на другому місці поставлено асекураційну місію, яка і в статуті УНСоюзу не стоїть на першому місці.

Поновлені переговори про злуку тих двох наших найбільших і найповажніших установ знаходяться щойно в початковій стадії. Ще треба устійнення безлічі подробиць, ще треба узгіднення статуту нової з'єднаної організації, ще треба затвердження власними найвищими органами обох союзів — конвенціями — та згоди й затвердження дотичних американських властей. Все це потребує часу, терпеливости, праці. Але найголовніше вже сталося. Найголовніше те, що підписані під тим закликом Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу і Виконавчий Комітет Українського Братського Союзу погодилися на сам принцип з'єднання, погодилися вже на можливу нову назву з'єднаного союзу, погодилися на важливість такого акту і його користи для членства та для всієї громади.

До успіху цих найперших підготовчих розмов безумовно причинилися й останні події в українській громаді в ЗСА, жалюгідні події, які внесли заколот в громаду, обезголовили її і розкололи, у цьому страхітливому періоді історії України, коли власне потрібна якнайбільша внутрішня згода і єдність. На XIII Конґресі Українців Америки верхівки обох союзів у своїй більшості зайняли одностайне становище. Першим, який через мікрофон запротестував проти підготови Конґресу, проти способу ведення Конґресу і поведення однопартійної більшости на Конґресі, був головний предсідник Братського, донедавна Робітничого Союзу, другий з черги був головний предсідник Українського Народного Союзу. Вони і їхні найближчі співробітники з верхівок обох союзів ствердили одностайність думок: який характер повинен мати УККА, як централя централь, як репрезентаційна установа перед американськими властями, в яких пунктах порушено правопорядок — у підготові Конґресу і на самому Конґресі та ще й в останньому році перед Конґресом. І коли пригадати правду, що „нема зла, яке не вийшло б на добро", то може, при всьому що його приніс XIII Конґрес, було добре те, що наблизились ці два союзи, які розуміють, що гасло — В єдності сила — не є пустою фразою. Два союзи дають приклад, що його треба наслідувати і припинити постійну парцеляцію „рідної громади та започаткувати „комасацію" — лучення збільшування своєї сили, яка можлива тільки — в єдності!

З. Онуфрик

УККА: ГАРЯЧА ПОЛЕМІКА, ХОЛОДНІ ФАКТИ

Контроверсії, пов'язані з XIII Конгресом Українців Америки, базуються, до великої міри, на питанні леґальности цього Конгресу. Хоч, здається, що остаточний вислід цієї контроверсії буде більше залежати від доброї волі та суспільної зрілости спірних сторін, ніж від доказу леґальности даного Конгресу. Бо позитивне полагодження сучасного стану нашої громади, це є не лише справа Конгресу чи навіть самого існування УККА, а вірніше, це питання майбутности української громади та суцільности її зорганізованого життя.

Для кращого зрозуміння характеру останнього Конґресу потрібно ближче познайомитись із структурою УККА, а головно із складом членів його найвищого постійного керівного органу — Крайовою Радою. Бо організація УККА, як і її Конґрес, це є вияв одної цілости, а не дія якихось двох неспоріднених тіл.

Членство УККА творять українські організації в ЗСА, репрезентовані своїми делегатами в керівних органах УККА. Кожна організація, яка бажає стати членом УККА, мусить підписати відповідну заяву та бути перевірена Комісією для членських справ. Одною з вимог членства в УККА є точно платити вкладки та виконувати грошові зобов'язання. Невиконання цієї передумови буде причиною припинення в членстві УККА (Статут, розділ II, точка 2 д).

Організації — члени УККА зобов'язані платити річні вкладки за таким ключем: екзекутива крайової організації — не менше як 100 долярів за кожного делегата, якого має право висилати на Конгрес УККА. Кожна інша організація — не менше як 10 долярів за кожного делегата.

Відносно права кількости делегатів, то кожна екзекутива належної кваліфікованої центральної або крайової організації має право висилати одного делегата на Конгрес УККА, якщо має менше ніж 5,000 членів, та до трьох додаткових делегатів, якщо докаже, що має більше ніж 30,000 членів. Усі інші організації, що мають не менше ніж 20 і не більше ніж 100 дійсних членів, мають право на одного делегата. Організація, що має більше ніж 100 членів, має право на двох делегатів.

Тільки повноправні члени УККА можуть бути делеґатами на Конгрес та бути обраними до керівних органів УККА. Делеґат є повноправним, коли він і його організація, яку він репрезентує, заплатила вкладку або даток до Народного Фонду за останні три роки.

В часі між Конгресами, Крайова Рада є найвищим керівним органом УККА. Крайова Рада в межах постанов статуту та ухвал Конгресу опрацьовує плян діяльности, одобрює діяльність Екзекутиви УККА та в разі потреби справляє плянування та її діяльність.

Крайова Рада складається із членів Крайової Екзекутиви; по одному делегатові від трьох головних українських віровизнань; делегати виховних і наукових інституцій, які не мають фізичних членів, а яких право членства Крайова Рада признала: представники тих 12-ох відділів УККА, які зібрали найбільшу суму Національного Датку; та по одному делегатові від кожної активної крайової чи центральної організації. Організації, що мають більше чим 10 активних відділів, мають право делегувати ще одного додаткового представника.

На підставі звіту XIII Конгресу в структуру УККА входять 69 центральних організацій. З цих організацій, в часі 1976-80 року — 52 мали 81 представників в Крайовій Раді. Чотири інші організації, не подані в списку центральних організацій, також мали по одному представникові. В загальному, Крайова Рада УККА складається з-понад 130 осіб.

Для кращої інформації загалу нашої громади, подаємо листи організацій (дивись, стор. 3-тя), які входять в крайову структуру УККА, число їх відділів — членів УККА, сума заплаченої вкладки відділами, сума заплаченої вкладки Головною Управою, число їх представників в Крайовій Раді і Екзекутиві та число їх делегатів на XII і XIII Конгрес Українців Америки.

Листи організацій, представництво в Крайовій Раді та Екзекутиві як і делегація на XII Конгрес Українців Америки є базовані на письмовому звіті УККА XIII Конгресу. Делегація на XIII Конґрес є базована на інформаціях, поданих в одноднівці „Національна Трибуна". Дані про стан фінансових зобов'язань подані на підставі звітів УККА, поміщених в „Вісті УККА", числа: 28, 29 і 30.

З уваги на унікальність організаційного характеру, в список не включена Шкільна Рада та Централя Українських Кооператив і її члени. Також слід зазначити, що не всі перелічені організації мають свої відділи і, що Асоціяція Українців Америки ввійшла в структуру УККА у вересні 1979 року.

Тому що таблиця є самозрозуміла, вважаємо зайвим робити якісь ширші аналізи. Можна лише зауважити, що в роках 1977-1979, одна четверта організацій УККА (крайові управи і, якщо мають, інші відділи) членської вкладки не платили. В той сам час, більше, як половина управ крайових чи центральних організацій, членів УККА, членської вкладки не платили: хоч більшість з них мали представників в Крайовій Раді, висилали делегатів на Конгрес, а навіть були членами Екзекутиви УККА. Цю розбіжність дуже тяжко узгіднити з вимогами статуту УККА та з заявою самого проводу УККА, що: „Одною з передумов членства є вплачування членських вкладок і Національного Датку". Не менше тяжко зрозуміти, як таке серйозне та хронічне занедбання цих передумов могла пеpeочити Контрольна комісія УККА.

Для цікавости, можна також згадати, що ці організації, які заявились за „правопорядком в УККА" — фінансово вкладають майже дві треті суми грошей, вплачених всіма відділами та управами цен-

(Закінчення на стор. 3)

Михайло Кучер

У черзі до мавзолею Леніна

Листопадовий ранок. Сіре низьке холодне небо. Дме вітер. Довга черга на Червоній площі. Люди вистоюють годинами, щоб глянути на комуністичного „святого" Володимира Леніна у мавзолеї.

Обличчя совєтських людей покірні, без виразу. Їх уже довгими роками виховано не нарікати. Поклонитися Ленінові — це один з ритуалів совєтського політичного життя. У черзі стоять також інтуристи. У них звичайна порожня цікавість.

Зимно. Люди одягнені тепло. Руки в кишенях. Наша частина черги вже дійшла до великого відділу міліції. Міліціонери і люди в цивільному — каґебісти, впорядковують чергу, ставлять людей парами. Жінки стоять з лівого боку. Жінкам відбирають торбинки. Мавзолей низький, суворий, без прикрас, з червоного граніту. Ближче до мавзолею з'явились військові з блакитними нараменниками — війська внутрішньої охорони, КҐБ. Вони стоять на віддалі одного метра.

У черзі мовчанка. Хто тримав руки в кишенях мав неприємність — „негайно руки виняти". Із черги забрали мужчину. У нього було видно щось у кишені. Наказ: негайно виняти! У маленькому пакуночку була дитяча іграшка. Наказано розпакувати і старшина КҐБ уважно її оглядав. Врешті громадянинові дозволено заняти старе місце у черзі, але іграшку можна далі було нести тільки розпаковану у лівій руці, і руку у жадному випадку не загинати.

У одного громадянина вояк КҐБ витягнув з кишені рукавиці. Розчарування. Думали — бомба. При вході у мавзолей завмерла варта з рушницями і баґнетами. У самому склепі було 14 озброєних вояків, також з баґнетами на рушницях.

Люди можуть бачити мумію тільки з боків і зі сторони ніг. Не вільно наближатись до труни ближче як три кроки. Не вільно ставати. У труні видно тільки обличчя і руки. Вони темні як старий віск. Охорона вимагає повної мовчанки. Навіть шепіт викликав гостру реакцію. Уже на площі, далеко від мавзолею, люди почали говорити. Я був у Вашінгтоні. Американські меморіяли відкриті для відвідування. У Парижі коло могили Наполеона нема озброєної варти. Люди самі утримують порядок і голосно не розмовляють.

Під час Другої світової війни мумію Леніна евакуйовано до Куйбишева. Тоді очікували, що німці захоплять Москву.

У СССР є велика кількість анекдотів про Леніна і не тільки про нього. Здебільшого такі анекдоти дуже дотепні, але не цензурні. У перекладі, наприклад, на англійську мову, вони зовсім тратять „сіль" і передають тільки зміст.

У 80-их роках у Москві був італійський журналіст Джузеппе Жоска з газети „Корріере деля сера". Він у своїй газеті опублікував один анекдот про Леніна і викликав дипломатичний скандал, який закінчився вигнанням Жоска з СССР.

У СССР є дуже багато пам'ятників Леніна. Він стоїть у весь зріст з протягненою вперед рукою. Офіційно Ленін рукою показує шлях до прекрасного будучого.

Інтерпретація Жоска була дещо інша. Ленін у жадну будуччину шлях не показує, бо така ледве чи існує. Просто він хоче зловити таксівку, яких у Москві мало.

У Римі Жоска віддячився Москві тим, що порівняв Муссоліні до Леніна. Ледве чи воно так. Тут кривда по стороні Муссоліні.

Володимир Душник

АМЕРИКАНСЬКО—СОВЄТСЬКИЙ СПІР У СПРАВІ РОЗЗБРОЄННЯ

Перед виїздом совєтського міністра закордонних справ Андрея Ґромика на зібрання Генеральної Асамблеї ОН і на конференцію з державним секретарем Александром Гейгом у Ню Йорку, совєтські пресові органи з одного боку почали по цілому світі кампанію проти Америки — як „палія війни", а з другого — змальовують СССР як „миролюбну країну" та Брежнєва як „великого миротворця". Як відомо, Брежнєв висуває часто пропозиції миру для обмеження атомового зброєння тощо.

Одначе, на думку американських знавців мілітарних справ, Америка не може без видвигнення своїх власних пропозицій, прийняти — совєтські, бо інакше вона цим самим підтвердила б мілітарну перемогу Москви над ЗСА. Вашінґтон теж не може ратифікувати САЛТ II, бо цей договір дозволяє СССР затримати 300 велетенських ракет що їх заборонено в договорі з Америкою. Брежнєв також висунув пропозиції у напрямі демілітаризації Індійського океану з тим, що американська й совєтські воєнні фльоти повинні б покинути цей обшир. І це тоді, коли совєтські сухопутні збройні сили є в Афганістані, коли за Кавказом на півночі є величезні совєтські мілітарні скупчення, що їх легко в разі потреби перекинути на Близький Схід.

Пропозиції „невтралізації"

Це саме стосується до совєтських пропозицій щодо „невтралізації" Середземного моря, внаслідок якої американська воєнна фльота мусіла б покинути Середземне море й відійти до західньоевропейських пристаней, тоді коли совєтські воєнні кораблі мали б повернутися на Чорне море. Але на випадок вибуху війни, совєтська фльота могла б повернутися на Середземне море куди швидше як — американська.

Брежнєв також пропонує „мораторіюм" на вживання атомових ракет середнього засягу, як країнами НАТО, так теж країнами Варшавського Пакту. „Мораторіюм", звичайно не дозволив би Америці впровадити 600 змодернізованих атомових ракет до Західньої Европи, які могли б досягнути мілітарні об'єкти в СССР протягом кількох хвилин. Зате „мораторіюм" міг би затвердити присутність 1,000 совєтських водневих бомб, які наставлені на важливіші центри Західньої Европи.

Москва також домагається рівного числа сухопутніх військ НАТО в Західній Европі і комуністичних збройних сил в сателітних державах. Одначе Москва поминула численні мілітарні скупчення совєтських збройних сил в західніх „республіках" СССР — Балтійських країн, Білорусі й України — що їх в разі потреби можна б легко перекинути в Західню Европу.

Підозріла кампанія „миру"

Якщо б Москва дійсно хотіла загального відпруження у світі та евентуального заключення договору з Америкою в справі обмеження атомового зброєння, то на це вона має ряд нагод. Наприклад, СССР може забрати свої збройні сили з Афганістану та заперестати торпедувати щоденними погрозами свого непокірного сателіта — Польщу.

Ця дуже підозріла кампанія „миру" Совєтського Союзу має ще інше підложжя: економія цієї країни є в стані страшного занепаду, і Москві важко ставати до збройних перегонів з Америкою. Навіть на підставі офіційної совєтської статистики можна довідатися, що в 1981 році 20 важливих совєтських індустріяльних підприємств випродукували менше виробів як минулого року.

Совєтський Союз розпачливо потребує американської економічної допомоги: американського збіжжя для прогодування власного населення та американської технології для „лікування" кволої совєтської індустрії. Вправді, президент Реґен зніс збіжжеве ембарґо на вивіз збіжжя до СССР, але заборона американської технології далі існує.

Брежнєв своєю єхидною і облудною пропагандою „миру" хоче обманути світ, а особливо Америку. Про це Америка та її Уряд не сміють забувати навіть тоді коли ряд урядів у вільному світі дається зловити на вудку забріханої пропаганди Совєтського Союзу.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДРУКАРСТВО НА УКРАЇНІ ПЕРЕД ФЕДОРОВИЧЕМ

Останніми роками на цьому континенті ще дальше появляються статті в журналах чи й енциклопедіях, як і доповіді на різних конференціях, у яких повторяється уже давніше відомі факти про початки друкарства в староукраїнській мові, чи кирилицею і т. п. — перша друкована річ кирилицею 1480 року Фіялою у Кракові, потім білорусами Скориною й Будним, аж до Федорова, який мав би бути першим, що друкував на терені України.

Та вже понад десять років є відомі факти з недавніх досліджень, про що звітовано в поважних журналах підсовєтської України. Серед них такі інформації:

1) Знайдено документ отців Василіян, які домагалися, щоб їм повернути їхнє майно, включно з друкарнею, що належала манастиреві св. Онуфрія від 1460 року. Тоді їм цю друкарню подарував львов'янин Степан Дропан. Король Казимир IV підтвердив цей привілей у 1459 році. Отже друкарня була у Львові принаймні 112 років перед приїздом Федорова-Федоровича.

2) На гробі Федоровича є написано, що він — москвич, який відновив занедбане друкування.

3) Знайдено інвентар Словітського манастиря з 1826 року, який зазначує такі ранні книги видані в Україні: а) Новий Захід, 1511 рік, у Почаєві, б) Тріодіон з 1527 року і 1540 року з Києва, та в) Анфологіон з 1542 року, друкований у Львові.

Повищі та інші інформації про ранні книги України можна знайти у таких виданнях - „Архіви України" (ч. 1, 1971 р.), „Наука та Суспільство" (ч. 9, 1970 р.) та й інших.

Лариса Онишкевич

Андрій Качор

Останній салют останньому голові „Сокола-Батька"

(Пам'яті інж. М. Хронов'ята)

I

Не гриміли літаври, не голосили трембіти, не дзвонили навіть дзвони, коли в далекій і гарячій Каліфорнії, в Лос Анджелесі, на 86-му році життя, прощався з тим світом останній голова, славного колись „Сокола Батька" у Львові, головної централі сокільських гнізд на землях Західньої України інж. Михайло Хронов'ят. Помер майже призабутий українською громадою, бо й саме Т-во „Сокіл-Батько молодшому поколінню у вільному світі маловідоме.

Інженер Михайло Хронов'ят — це старшина Української Галицької Армії, директор славного „Маслосоюзу", член Військової Управи Першої Української Дивізії „Галичина" та провідний член різних центральних громадсько-кооперативних установ на західньоукраїнських землях. Про його працю треба було б писати окрему розвідку.

З приводу цієї сумної події я хочу пригадати українській громаді, зокрема молодшому поколінню, головніші етапи праці „Сокола-Батька", цього майже революційного, на той час, українського руханкового товариства у Львові, що його очолював в останніх роках його існування сл. п. інж. М. Хронов'ят. Це товариство, перед Першою світовою війною, підготовило ґрунт для відновлення в 1914 році перших зародків нової української збройної сили у виді славного Леґіону Українських Січових Стрільців у рамках австрійської армії.

* * *

Початки організованого фізичного виховання в Україні, зокрема в Галичині, сягають кінця XIX століття, коли то за прикладом сокільського руху в Чехо-Словаччині (перший „Сокіл" був зорганізований 1862 року в Празі), заходом відомих львівських діячів, інж. Василя Нагірного і Володимира Лаврівського, засновано руханково-пожарне товариство „Сокіл" у Львові. Основуючі загальні збори відбулися 11-го лютого 1894 року. Першим головою цього товариства став інж. В. Нагірний. Це товариство вперше впровадило до українських міст руханку і спорт, а згодом воно знайшло теж і шлях до наших сіл, де основувало руханково-пожарні товариства „Сокіл".

Головним завданням Соколів було мобілізувати і активізувати українську молодь міст і сіл до громадської праці, а засобом до цього були спільні руханкові вправи, спільні прогулянки, спільні сокільські попити та різні виховного характеру імпрези. Рівночасно, по селах, Соколи робили ще й практичну роботу охорони майна селян від вогню як пожарні сторожі.

Сама назва „Сокіл" була притягаюча. Сокіл — це шляхетний птах з бистрим зором і могутніми крилами став символом свободи і змагу. Головні гасла Соколів були: „В здоровому тілі, здорова душа!", „Всі за одного і один за всіх!", „Все вперед!", „Не плачем, а мечем!", „Не лебедіти, а працювати!" і т. п.

Найбільшого розквіту і сили „Сокіл-Батько" і все українське сокільство виявило за головства проф. Івана Боберського в роках 1908-1914, використовуючи всі конституційні права австрійської держави, яка окупувала тоді Галичину.

Сокільський рух скоро став масовим рухом української молоді. З одного львівського товариства (до 1901 року) цей рух у 1908 році мав вже 400 гнізд і понад 30,000 членів, а в 1914 році 974 товариств і коло 40,000 членів. Показ своєї організованої сили Соколи показали на величавому т. зв. Шевченківському Сокільському Здвизі 28-го червня 1914 року у Львові. У цьому Здвизі, як подає ЕУ, крім багатотисячної публіки, брало участь 12,000 організованої молоді, членів „Сокола-Батька", його гнізд, Українського Січового Союзу, спортових клюбів, пластунів і стрілецьких відділів.

За прикладом сокільської організації від 1900 року почали виникати самостійні „Січі", які в 1912 році об'єдналися в Український Січовий Союз (ініціятива д-ра К. Трильовського), далі народжується у 1911 році Пласт (ініціятива д-ра Тисовського), а вкінці на базі „Соколів", „Січей" і „Пласту" творить у 1914 році славний Леґіон Українських Січових Стрільців.

Після Першої світової війни „Сокіл-Батько" відновив свою діяльність у 1922 році. Головою став Микола Заячківський, відомий громадський і економічний діяч. Він був головою до 1933 року. За польської окупації сокільська організація найкращого розквіту досягнула в 1928 році, маючи тоді 421 гнізд, які об'єднували 34,452 членів (24,247 чоловіків, 8,354 жінок і 1,851 дитячого доросту). Цифри подаю за „Сокільськими Вістями", ч. 4. 1928.

У тому ж році всі сокільські гнізда, повітові осередки і сам „Сокіл-Батько" відбули масові сокільські свята з приводу 10-річчя Листопадового Зриву, присвячені Героям українського народу.

З того часу польська влада почала нагінку на сокільські гнізда, на сокільську працю, а навіть почала розв'язувати поодинокі товариства. Особливо ця нагінка посилилася після горезвісної „пацифікації" в 1930 році і в наступних роках. Для сокільської організації почався дуже важкий час праці. І в тому важкому часі, в 1934 році, інж. Михайла Хронов'ята обирають головою „Сокола-Батька".

* * *

За головства інж. М. Хронов'ята „Сокіл-Батько", у 1934 році, з приводу 40-річчя сокільської організації, відбув Ювілейний З'їзд Соколів. До Львова прибуло тоді близько 10,000 членів, щоб своєю участю гідно відзначити ці роковини.

У 1937 році „Сокіл-Батько" заплянував улаштувати Обласний Сокільський Здвиг, для Львівської округи, з метою перевірити свої сили і морально скріпити своє членство, часто переслідуване польською поліцією. Зроблено підготову , але в останній хвилині воєвідський уряд не дав дозволу на це свято. Заплянований Здвиг не відбувся. Відбулися тільки сокільські свята і то з дуже обмеженою програмою і часто під доглядом поліції. Не відбувся також Сокільський Здвиг у 1938 році, який заплянowано з нагоди 45-річчя „Сокола-Батька" та 70-річчя Матірного Т-ва „Просвіти", з тих самих причин.

(Продовження буде)

ТАБЛИЦЯ

ОРГАНІЗАЦІЯ	1977			1978			1979						
	Ч. Від.	$ Від.	$ Г. Упр.	Ч. Від	$ Від	$ Г. Упр.	Ч. Від	$ Від	$ Г. Упр.	К. Рада	К. Екзек. 1976		Конгрес 1980
Асоціяція Діячів Укр. Культури	0	0	0	1	40	0	1	25	0	2	0	2	•••
Асоціяція к. Укр. Політичних В"язнів Сов. Концтаборів	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	•••
Асоціяція Укр. Америки	0	0	0	0	0	0	1	100	0	2	1	0	8
Асоціяція Укр. Амер. Професорів	0	0	0	0	0	25	0	0	25	1	0	0	0
"Броди-Лев"	0	0	0	1	25	0	1	25	0	1	0	0	3
Братство Укр. Січових Стрільців	1	15	0	1	25	0	1	25	0	1	0	1	0
Центральне Об"єднання Буковинських Українців	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
"ДОБРУС"	0	0	20	0	0	20	0	0	20	1	0	0	0
Карпатський Дослідний Центр	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	1	•••
Комітет Оборони Людських Прав і Пол. В"язнів	0	0	15	0	0	25	0	0	25	1	0	1	•••
Карпатський Союз	2	50	0	0	0	0	1	25	0	0	0	0	0
Ліґа Українців Католиків	1	25	0	1	25	0	1	15	0	0	0	2	1
Ліґа Укр. Молоді Північної Америки	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Ліґа Укр. Щадниць	0	0	100	0	0	100	0	0	0	1	0	0	0
Молоді Укр. Націоналісти	1	15	0	1	25	0	1	15	25	0	0	1	1
"НТШ"	0	0	25	0	0	0	0	0	50	2	1	3	6
Об"єднання Амер. – Укр. Ветеринарних Лікарів в Америці	0	0	0	0	0	25	0	0	0	0	0	0	0
"ОБНОВА"	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Об"єднання б. Вояків Укр. в Америці	5	95	10	4	65	10	2	40	15	2	0	3	4
"ОДУМ"	0	0	14	0	0	14	0	0	25	0	0	0	0
"ОДВУ"	9	185	100	12	260	100	9	185	100	2	1	16	19
Об"єднання к. Вояків УПА	1	25	0	0	0	0	1	25	0	1	0	0	1
Об"єднання Мистців Укр. Сцени	0	0	25	0	0	25	0	0	25	1	0	1	0
"ООЧСУ"	37	835	0	34	755	0	31	705	0	2	1	35	46
Організація Оборони Лемківщини	9	190	25	9	200	25	8	182	0	2	1	3	11
Організація Прихильників УНР	3	45	25	2	35	0	2	50	0	1	1	5	9
Об"єднання Прихильників Визвольної Боротьби України	0	0	0	0	0	15	0	0	0	1	0	0	•••
"Самопоміч"	9	210	25	11	265	25	12	290	25	2	1	11	0
Об"єднання Укр. Купців, Підприємців і Професіоналістів	0	0	0	0	0	25	0	0	25	1	0	3	2
Об"єднання Укр. Лісників і Деревників	0	0	0	0	0	0	1	25	0	1	0	0	•••
"ОУРДП"	0	0	20	0	0	20	0	0	20	3	0	1	3
"ОЖ ООЧСУ"	18	360	25	17	365	25	15	355	25	2	1	14	21
"ПАБНА"	1	25	0	1	25	0	1	25	0	1	0	3	4
"Пласт"	14	295	0	12	270	0	11	255	25	2	0	12	17
Союз б. Укр. Політичних В"язнів	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0
Союз Українок Америки	54	1175	200	52	1135	200	52	1140	200	2	1	28	25
Союз Укр. Католиків "Провидіння"	51	885	500	48	860	500	49	915	500	2	2	20	25
"СУМА"	28	575	25	29	630	25	26	540	25	2	0	27	42
"СУСТА"	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	2	3
Союз Українських Журналістів Америки	0	0	10	0	0	10	0	0	10	1	0	1	1
Спілка Визволення України	0	0	6	0	0	6	0	0	6	0	0	4	2
Союз Ветеранів Укр. Резистансу	0	0	0	0	0	0	1	25	0	1	0	1	3
Союз Земель Соборної України – Селянська Партія	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	3	1
Товариство "Бойківщина"	2	50	0	1	25	25	0	0	25	1	0	2	•••
Товариство Бувших Вояків УПА	5	100	15	5	105	15	6	130	15	1	0	4	2
Товариство "Гуцульщина"	2	60	0	2	60	0	1	35	0	0	0	0	•••
Товариство Українсько-Американських Адвокатів	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	1
Товариство Українських Бібліотекарів Америки	1	25	0	1	25	0	0	0	25	1	0	1	2
Товариство Українських Інженерів в Америці	1	25	50	2	50	50	4	85	0	2	0	6	5
Товариство Українських Правників	1	15	0	1	15	0	0	0	25	1	0	2	1
"ТУСМ"	1	15	0	1	15	0	2	30	0	2	0	10	6
Укр. Амер. Асоціяція Університетських Професорів	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	1	3	7
Українсько-Американські Ветерани	2	30	25	1	15	25	3	65	20	0	1	3	3
Укр. Ам. Жіноча Допомогова Організація	1	15	0	0	0	0	1	10	20	1	0	1	1
Укр. Братський Союз	9	190	600	10	215	300	3	70	300	2	2	14	10
Укр. Євангельське Об"єднання Північної Америки	0	0	30	0	0	30	0	0	0	1	0	0	0
Укр. Гетьманська Організація Америки	2	30	20	4	55	0	1	15	0	2	1	0	3
Укр. Інститут Америки	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	2	•••
Укр. Лікарське Товариство Північної Америки	4	235	0	3	135	0	2	75	0	1	1	3	9
Український Музей	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	•••
Укр. Національно-Державний Союз в ЗСА	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0
Українська Народна Поміч	12	205	300	11	215	300	10	200	300	2	2	18	25
Укр. Народний Союз	106	2165	2000	106	2325	2000	100	3575	2000	2	2	40	46
Укр. Православна Ліґа	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
Укр. Спортова Централя Америки	0	0	0	0	0	0	0	0	25	1	0	0	0
"УВАН"	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1
Укр. Вільна Громада	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Укр. Золотий Хрест	2	45	0	2	27	0	4	98	25	2	1	5	6
"ЗАРЕВО"	0	0	15	0	0	15	2	45	40	1	0	3	6
"ЗУАДК"	0	0	0	0	0	0	0	0	50	0	1	1	•••
Братство к. Вояків 1 УД УНА	9	225	25	8	190	25	7	165	25	2	0	6	15

••• — Число делеґатів подано групово із іншими організаціями. Наприклад: АДУК, Карпатський Дослідний Центр, Український Музей, Український Культурний Центр, Хор „Сурма" і Хор Св. Юра мали разом 14 делеґатів.

УККА: гаряча...

(Продовження зі стор. 2)

тральних і крайових організацій УККА. А їх відділи, члени УККА, творять більше як половину відділів центральних організацій членів УККА. Чому їх називається „меншістю" — це куріоз, що його також не легко зрозуміти.

Безперечно, можна твердити, що цінність організації, не все залежить від виконання її фінансових зобов'язань. Правда, є часом інші та багато важливіші характеристичні дані. Ми зосередились на елементі фінансового зобов'язання лише з уваги на чіткість квантитативної характеристики та з огляду на велику увагу присвячену фінансовим зобов'язанням в статуті УК КА. Не меншу увагу присвячує цій справі і сам провід УККА твердженням, що: „Це справа національної свідомости, політичної зрілости й особистого сумління кожного громадянина".

Степанові Кость-Костенкові на свіжу могилу

Степан Кость-Костенко, син гарячої Таврії, належав до тих людей, життя яких пройшло на суцільній еміграції і не соняшній. Попавши в ряди великої військової еміграції до Польщі він, як людина поетичної душі і естет з народження та виховання, наголошував національно-культурні вартості. Зброєю його був не меч, а слово. Слово, яке він вишліфовував до останніх тонкощів (у поезії), до найчуттєвішого звучання (у співі) і до вершин переконливости (на сцені). Належав Кость-Костенко до тих, на жаль, безіменних талантів, що їх так рясно родить українська земля, але яких еміграційне буття ставить у задні ряди, і вони відходять невизнаними. А жаль, бо різнорідні таланти Кость-Костенка — гостре перо, вишліфуваний тенор, вроджений [illegible]яг до сцени і не[illegible]ала здібність промовця — за нормальних умов розвитку залишили б помітний слід на культурному полі. Все життя Кость-Костенка — це довга черга суперечностей між прагненням чутливого серця і гранітом еміграційної реальности.

По своїй внутрішній структурі невійськовий юнак попадає в Армію УНР і проходить з нею всі фази Визвольних Змагань. На еміграції опиняється за дротами таборів інтернованих. У 1923 році відкривається перед його гарним тенором перспектива доброго влаштування у польському старшинському касіно в Познані з можливістю вступу до консерваторії. Але бажання завершити освіту і потяг до рідної культури скеровують його кроки знову до рідного середовища. Він переїздить до Каліша, де вступає до таборової гімназії. В 1927 р. блискуче здає матуру, що відкриває перед ним можливість навчання в Українській Господарській Академії в Чехо-Словаччині. Але й тут виявляється вся нереальність підходу Кость-Костенка до практичних справ. Замість виїзду до Подєбрад він, керуючись добром рідної дітвори й бажанням не допустити до її спольщення, стає учителем таборової народної школи.

В новому фаху Кость-Костенко прагне удосконалення. В 1929-31 рр. він закінчує з відзначенням фахові курси для підвищення учительської кваліфікації калішського шкільного інспекторату з правом вчителювання у польських школах. Однак, глибоке відчуття національного обов'язку приковує Кость-Костенка до рідної школи. Водночас він всеціло включається у культурне життя української громади: бере участь в хорах, влаштовуваннях академій, дописує до періодиків, робить поїздки з рамени Українського Центрального Комітету, виконує сценічні ролі від комедійної буффонади до трагічности Гамлета.

Рівночасно з педагогічною працею та громадсько-культурним навантаженням С. Кость-Костенко виявляє себе літературно. Як людина досконалого пера і бездоганного знання польської мови, він містить не тільки літературні замітки у „Вядомосцях літерацкіх" але й виступає в обороні українського імени. В 1939 році, коли місцева шовіністична місцева газета „Ехо Каліске" із загостренням протиукраїнського курсу накинулася на станичну гімназію як на „гніздо вбивників", бо, мовляв, там знайшли пристановище два члени ОУН, замішані до вбивства Перацького. Степан Кость-Костенко дає оборонну відсіч на шпальтах „Ґазети Полскєй". Журналістична праця його не обмежувалася польською пресою. Кость-Костенко співпрацював в „Українському інваліді", „Бюлетені Українського Центрального Комітету" й у збірниках „За державність".

По війні в таборах Герсфельд, Корнберґ, Пфорцгайм і Людвіґсбурґ Кость-Костенко займає низку адміністративних посад в системі УНРА, ІРО чи ІМКА й перебирає добровільне навантаження як церковний діяч УАПЦ, дириґент хорів режисер-актор таборових театрів, співробітник таборових часописів.

З переїздом до Америки стиль життя св. п. Степана не міняється, лише наголос переноситься на літературну творчість. Поетична спадщина Кость-Костенка розкидана по різних журналах Польщі й еміграції. У літературно витонченій формі поезія Степана Кость Костенка має два полюси: лірика й національна героїка. Цілість його поетичної спадщини заслуговує на те, щоб нею заінтересувалася літературна критика, а видавці — виданням хоча-б невеликої збірки поезій, бо поезія його — це вияв найвищого горіння чутливого українського серця.

Вістка про смерть св. п. Степана Кость-Костенка є болючим ударом для тих, які, розпорошені по всьому світові, зберігали вдячну пам'ять про цю людину високої особистої культури і багатих талантів. Особливо його колишні учні з таборової школи в Каліші, що завдячують йому з дитинства і ранньої юности защеплення любови до України і знання про далеку батьківщину, клонять голови перед його пам'яттю. Як незабутніми для них осталися часи перебування в українському Каліші, так незабутньою залишиться для них постать улюбленого їхнього вчителя. Еміграційними дорогами блукав він по чужих країнах, але душею він вчив нас бути завжди там, звідки вийшли наші батьки. Внутрішнє своє багатство він переливав не лише в чудову лірику і палке патріотичне слово, але й в наші дитячі душі.

Нехай ці скромні рядки будуть китицею польових квітів на його свіжу могилу.

Наталя Натacленко-Маруняк

ВЕЧІР ПРИСВЯЧЕНИЙ ЛЕМКІВЩИНІ

Джерзі Сіті, Н.Дж. — **Заходами 71-го Відділу Союзу Українок Америки тут в неділю, 11-го жовтня ц.р. о год. 3-ій по полудні у великій залі Українського Народного Дому при 90 Фліт вулиці відбудеться вечір присвячений Лемківщині. У програмі братимуть участь: Іванна Савицька, Христина Карпевич, Євгенія Рубчак і хор 71-го Відділу СУА під дириґентурою інж. Дмитра Олійника. Після програми - кава і солодке; вступи три доляри від особи.**

ВІДЗНАЧАТЬ 30—РІЧЧЯ ООЧСУ І ОСУМ-А В ЙОНКЕРСІ

Йонкер, Н.Й. — В суботу, 17-го жовтня ц.р., о год. 7-ій вечора тут в залі Дому СУМ-А при 301 Палісейд авеню відбудеться ювілейний бенкет з відповідною діловою і мистецькою програмою для відзначення 30-річчя 11-го Відділу Організації Оборони Чотирьох Свобод України і Осередку Спілки Української Молоді ім. 30-го червня. Свято влаштовує громадський комітет.

40-РІЧЧЯ АКТУ 30-ГО ЧЕРВНЯ В ПОВІТІ НАССАВ

Гемпстед, Н. Й. Організація Оборони Чотирьох Свобод України 42-ий Відділ в Гемпстеді, під протекторатом Відділу УККА повіту Нассав, влаштовує в неділю, 18-го жовтня ц.р., в залі Українського католицького центру при 226 Юніондейл, Н. Й., відзначення 40-річчя Акту 30-го червня 1941 року у Львові. У програмі: 10-та година рано — Служби Божі в намірені українського народу, о год. 3 по пол. — Академія: відкриття — голова 42 Відділу ООЧСУ мґр Катерина Мицьо, святочне слово — голова КУ СУМ-А д-р Аскольд Лозинський. У мистецькій частині — виступи дівочого хору „Жайворонки" ОСУМ-А з Ню Йорку під дириґентурою проф. Л. Стругацького і акомпаньяментом Соні Шерег, місцевий танцювальний ансамбль „Скоморохи" під мистецьким керівництвом Роми Прийми-Богачевської та декламації і рецитації молоді.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ ЗАКЛИКАЄ ВСІХ ВІДДІЛОВИХ УРЯДНИКІВ: ПРЕДСІДНИКІВ, СЕКРЕТАРІВ, КАСИРІВ ТА КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ В ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНІЙ КАМПАНІЇ. ЗА АКТИВНУ УЧАСТЬ І УСПІХИ В ЦІЙ КАМПАНІЇ ПЕРЕДБАЧЕНІ НАДЗВИЧАЙНІ НАГОРОДИ І ВОНА БУДЕ РІШАЛЬНА ДЛЯ ВИБОРУ КОНВЕНЦІЙНИХ ДЕЛЕҐАТІВ І ДЛЯ УЧАСТИ У КОНВЕНЦІЇ В ТРАВНІ 1982 РОКУ.

Український День у Твин Ситі

На протязі багатьох років щорічно українська громада у Твин Ситі влаштовує Український День у міському парку. Цей парк великий і гарний, у ньому є сцена для виступів, перед сценою сидячі місця для глядачів, є модерні устаткування для пікніків і розваг для малих дітей. Людей у цьому парку завжди багато, мабуть, якраз тому різні націоналності влаштовують свої Дні у ньому. В такий спосіб ті націоналності показують, наскільки вони політично сильні, які чисельні, і які в них культурні і мистецькі скарби.

У цьому парку і ми робимо наш Український День. На цей День спроваджуємо прелеґента, запрошуємо офіційних чинників — сенаторів, конґресменів, посадників, — висилаємо пресові повідомлення до радіо і телевізії, маємо виставку книжок, вишивок, кераміки, картин; маємо українські страви і, врешті, даємо мистецьку програму, найкращу яку маємо. Державні достойники, або кандидати на них радо приймають запрошення, а той самі зголошуютьсй, щоб виступити на нашому Дні.

У цьому році Український День відбувся у неділю, 23-го серпня. Його привітав похнюплений ранок. Ми з надією чекали соняшного погідного дня. І справді, коло полудня хмари порідли і соняшне проміння ласкаво усміхнулося до людей.

З усіх сторін до парку почали сходитись люди, було приємно бачити, що велика більшість з них була у вишиваних убраннях. Упорядчики Дня гарно їх вітали, давали їм програмку і пришпилювали тризубця на тлі соняшника у формі ґудзика, який був спеціяльно приготований на Український День. Із програмкою, крім летючок, роздавали два памфлети англійською мовою „Україна забута нація" й „Історія Володимира Половчака", написана С. Каранським і видана заходами Інформаційного Бюра Прихильників Національної Ради. Лавки перед сценою почали заповнюватися людьми. По всьому парку гучномовці розносили мелодії українських пісень і сповіщали зацікавлених, що скоро починатиметься мистецька програма.

Тому що зранку було хмарно, склеп „Юкренієн Ґіфт Шап" розмістився зі своїми столами біля будинку під накриттям, а біля них — буфет зі смачними стравами, м'ясними виробами Максима і Ігоря Амброзяків. Недалеко від них мав свою мистецьку виставку мистець О. Канюка. Столи з самвидавною літературою, летючками і памфлетами були розставлені під листистими деревами.

Програма почалася у 3-ій год. З. Семенець проспівала американський і український національні гимни під акомпаньямент Кіри Цареградської. Господар програми Андрій Каркоць офіційно відкрив програму Дня, привітав присутніх і попросив настоятеля Української Православної Церкви св. Юрія Переможця о. Олексія Царика сказати молитву. Речеве вступне слово сказала голова Міннесотського Відділу УККА мґр Люба Менжега.

Програма Дня була добре уложена, а кожна точка програми була добре підготована і гарно виконана. Першим виступив хор „Дніпро", гордість української спільноти у Твин Ситі, і прекрасно проспівав чотири пісні. Хором диригувала, замість ще не зовсім здорового диригента о. М. Бриня, К. Цареградська, акомпаньював молодий талановитий Петро Цареградський.

А. Каркоць представив головного доповідача д-р Марусю Бек із Дітройту, як людину праці у змагу за краще завтра; людину, яка бере активну участь як в українському політичному житті, так і в американському. Свої слова прелеґентка спрямувала до молодшого покоління, яке народилося вже поза межами Батьківщини, але яке не сміє забути, про те, що робиться в сучасній Україні.

Далі у програмі перепліталися мелодійні співи з динамічним виступом танцюристів з Танцювального Ансамблю, керівником якого є Ярослав Білий. Ансамбль затанцював чотири танці. Присутні із приємністю слухали співи і з захопленням дивились на молодих струнких хлопців, на вродливих безжурних дівчат, вдягнених у чудові строї, здавалось, і до землі не доторкались, як витанцьовували „Бойківські забави"

Зі співом виступили: Українські Євангельські співаки, мистецький керівник Анна Янковська, які виконали дві пісні, із двома сольовими піснями виступила З. Семенець, акомпаньювала К. Цареградська, і, врешті, Галя Павлюк і Валя Ярр заспівали в'язанку українських пісень під акомпаньямент акордеону Галі Павлюк; під цей же акомпаньямент дві донечки Валі Ярр, чотирирічна Галя і п'ятирічна Валя, вибігли на сцену і затанцювали, зробивши велику несподіванку глядачам. Усіх виконавців присутні винагороджували щирими і довгими оплесками.

З рамени Бібліотеки Архіву ім.проф. Грановського Галина Миронюк виступила зі закликом стати членом Товариства Приятелів Архіву. Представник Інтернаціонального Інституту привітав нас з Українським Днем.

На закінчення Українського Дня молитву мав проказати о. шамбелян д-р Степан Кнапп, настоятель Української Католицької Церкви, але через стан здоров'я не зміг прибути, і кінцеву молитву проказав пастор Української Євангельської Церкви Микола Бездідко, А. Каркоць подякував усім тим, хто приклав зусиль до успіху цього Дня: виконавцям за їх участь у такій прекрасній програмі, а присутнім, що так чисельно прийшли.

Н. К.

Українська православна парафія у Линдорі вшанувала о. Дякова

Парафіяни української православної церкви св. Петра й Павла в Линдорі, Па, вшанували свого настоятеля о. прот. Василя Дякова в суботу, 8-го серпня, з нагоди 25-ої річниці його висвячення. Вшанував нашого настоятеля своєю присутністю та архипастирським благословенням теж Архиєпископ Владика Константин з Чикаґо.



Отець прот. Василь Дяків.

Святкування почались о 4-ій годині по полудні Молебнем, що його відслужив Владика Константин у сослуженні духовенства зі сусідніх парафій. Цю службу вдячности закінчено грімким „Многая Літа" яке нашому настоятелеві відспівали всі присутні, що вщерть заповнили церкву.

Опісля парафіяни й гості зібралися в парафіяльній залі на смачний обід,

Програму розпочав голова парафіяльної управи Юрій Оленик, який, привітавши 250 зібраних гостей та приятелів, представив тостмайстра — єпископа-номіната о. прот. Івана Щербу з Геммонду, Інд. Владика Щерба розповів про життєвий шлях ювілята, згадуючи багато особистих моментів, коли він був молодим студентом і членом першої парафії о. Дякова в Шероні, Па.

Вітали ювілята: протопресв. Андрій Бек від Пітсбурзького Деканату, прот. Федір Коваленко в імені Деканату Пенсильванія-Огайо, Йосип Колярчик від Української Православної Ліґи і Богдан Гринчишин від Управи табору Всіх Святих в Емлентоні, Па. Також прочитано привітальні телеграми й листи від багатьох церковних і урядових провідників.

Архиєпископ Константин, який був у семінарії в одній клясі з о. Дяковим, згадавши багато приємних та особистих переживань, підкреслив щирість, старанність і посвяту нашого настоятеля не лише в праці у парафії, а також у церковному проводі та в УПЛізі. Він наголосив, що наша Церква дуже потребує таких відданих служителів.

Представники багатьох сусідніх парафій висловили признання о. Дякову за його довголітнє провідництво й посвяту, особливо в його праці з молоддю. Парафіяльні організації вшанували о. Дякова спеціяльними дарунками. Від всієї парафії Ю.Оленик вручив отцеві під схвальні оплески авдиторії великий чудовий портрет отця. У своєму слові п. Оленик згадав, що протягом 25-ти років священства о. Дяків ділив долю й недолю зі своєю дружиною паніматкою Сонею, яка постійно його підтримувала в усьому, і тому їй також належиться признання і вдячність. Він передав паніматці Соні від парафії гарний годинник.

Після молитви й благословення, яке вділив Архиєпископ Константин, багато гостей підходили до о. Дякова, щоб скласти йому особисті ґратуляції і побажання.

Отець Дяків народився у Чикаґо, 24-го липня 1932 року. Він є сином покійного о. прот. Василя Дякова, який помер 1955 року, і Марії Дяків, яка тепер живе в Дітройті. Він закінчив середню школу в МекКіс, Па.; вчився у Дюкейн університеті та одержав ступені бакалаврату з Янґставнського Стейтового університету і з Колеґії св. Андрія у Вінніпеґу.

28-го серпня 1955 року він одружився зі Сонею Анною Пелц із Арнолду, Па. Вони мають трьох дітей: Дебору, Теодору й Лідію. Висвячення о. Дякова в священичий стан відбулося 17-го червня 1956 року в Арнолді; чину рукоположення довершив св.п. Архиєпископ Володимир Малець з Дітройту.

Перше призначення о. Дякова було до парафії св. Івана Хрестителя в Шероні, де перед тим настоятелем був його батько. За 12 років служіння в цій парафії о. Дяків довершив багато корисних проєктів. Він теж учив у публічних школах Шерону. За його заслуги на церковній та громадській ниві його нагороджено золотим хрестом та саном протоієрея

З переїздом до Линдори 1-го липня 1968 року його призначено до парафії свв. Петра і Павла. Від того часу розбудовано церковний будинок, відновлено парафіяльну залю, докуплено площу та успішно закінчено багато інших проєктів. Парафія включилась у громадську діяльність та виграла одну з головних нагород за гарний повіз на параді святкування 200-річчя ЗСА.

Одним із замилувань о. Дякова є музика. Він залюбки навчає парафіяльний хор нових співів в українській та англійській мовах. Він підготовив музичне оформлення для багатьох імпрез Української Православної Ліґи та часто диригував групами співаків на річних конвенціях.

Крім своїх душпастирських і парафіяльних обов'язків, о. Дяків на протязі багатьох років був духовним опікуном і дорадником Української Православної Ліґи. Він є головою діє[illegible]альної церковно-шкільної комісії, для якої виготовив та переклав багато релігійних памфлетів. У 1978 році він одержав нагороду ім. Метра Барана за працю з молоддю. Він є заступником голови Управи Української Православної Оселі Всіх Святих у Емлентоні, Па.; організував перший церковно-шкільний табір для дітей у віці від 9-ти до 13-ти років у 1976 році та продовжує переведення цих таборів досьогодні. Він — активний член Пітсбурзького Деканату, де виконує функцію скарбника, а також служить православним капеляном при Ветеранському Медичному Центрі в Батлері, Па.

Отець Василь є членом 25-го Відділу Українського Народного Союзу.

Н.Н.

У Мюнхені померла Софія Ґермак-Голинська

Дня 4-го серпня ц. р. померла в Мюнхені св. п. Софія Голинська, народжена Ґермак, вдова по св. п. о. прелату Петрові Голинському, генеральному апостольському адміністраторові для українців у Німеччині.

Софія Голинська, народилася в 1900 році. Її батьком був о. Казимир Ґермака, парох села Гошани повіт Рудки. Одружившись з о. Петром Голинським, вона жила у Перемишлі і Сяноці, де о. прелат був сотрудником парохів, а згодом у Ярославі, де він став шкільним катехитом. Після війни обоє вони поселилися у Мюнхені, де й померли та були поховані на міському цвинтарі Вальдфрідгоф. Останні роки проживала св.п. Софія у приватному домі для старших осіб в сусідстві української церкви. Останньо нею опікувалася сестра служебниця Касіяна. Духовну опіку давав їй о. Мирон Молчко. Відійшла з цього світу на вісімдесятому році життя без великих терпінь. Два дні перед смертю розмовляла з прибулою з Америки своячкою й договорилася з нею про чергові відвідини, але перед тим спокійно заснула навіки.

Похоронні відправи відбулися 7-го серпня у місцевій українській католицькій катедрі при співучасті о. канцлера С. Дмитришина, о. Є. Гарабаша з Лондону, о. Мирона Молчка та в присутності о. протоархимандрита Чину СВВ, о. Т. Патрила з Риму. ТілоСпочилої похоронено того самого дня при співучасті отців, учасників поминальної Служби Божої й панахиди, та о. В. Турковида з Нового Ульму.

Над гробом, положенім в новій частині Вальдфрідгофу серед численних могил місцевої української колонії, промовляли о. протоархимандрит І. Патрило, о. канцлер С. Дмитришин, який передав кондоленції єпископа Корнелюка, який був тоді поза Мюнхеном, і о. В. Турковид про рід Голинських і Ґермаків, про виїмкове інтелектуальне, громадське й товариське обдарування о. Голинського й про молоді літа і останні роки покійної його дружини. В процесії до могили й відправі над нею взяли участь також парох місцевої української православної церкви митрофорний протоєрей о. П. Дубицький. З родини спочилої взяли участь у похоронах Ірена, народжена Ґермак, та Ярослав Падохи з Ню Йорку. У Нюарку живе братанок св. п. Софії Осип Голинський з родиною, а в Україні — сестрінок Богдан Хрущ.

І.П.

Рідна Школа в Ню Гейвені почала шкільний рік



Абітурієнтки Наталка Гарвій, Наталка Попель, Марта Фіґоль і Христя Троян із господарем кляси д-ром Михайлом Снігуровичем під час ґрадуаційної імпрези.

У п'ятницю, 18-го жовтня ц.р., розпочалося навчання в Українській Рідній Школі в Ню Гейвені. В цьому році подібно, як і в минулому, навчатиметься 47 дітей. В школі вчать учителі: Євгенія Козак Гарвій, Ліля Фалько, Діонізія Брочинська, Евстахія Матвієнко, д-р Мирослав Снігурович. Управа Школи, каденція якої триває два роки, діє у такому складі: Карло Гарвій, голова; д-р Іван Кизик, заступник голови; Орися Марків, українська секретарка, Михайло Ліпцан - англомовний секретар, Володимир Фалько, касир, і Зенон Луців, член Управи.

Управа Школи тісно співпрацює з парохом Української Католицької Церкви в Ню Гейвені о.Романом Ґолембою, який вчить релігії у цій школі. Під кінець минулого шкільного року відбулася матура, до якої приступили і здали: Наталка Гарвій, Наталка Попель, Марта Фіґоль і Христя Троян. Предсідником матуральної комісії був делеґат Шкільної Ради інж. Олександер Пришляк, екзаменатором — д-р М.Снігурович, господар XI кляси. До комісії входили також: д-р М. Борисюк, секретар, проф. Іван Телюк, Е.Матвієнко й Євгенія Гарвій. В час матуральної гостини в суботу, 20-го червня, голова Округи Українського Народного Союзу д-р М.Снігурович після інформації про УНСоюз, роздав усім чотирьом випускникам (абсольвентам) чеки на 25 дол. — дарунок УНС. Він теж вручив Н. Гарвій і Х.Троян чеки на 100 долярів, як стипендії на університетські студії. Стипендії ці уфундувала Управа Школи.

М.Я.

Вісті Відділу УККА у Філядельфії

Філядельфія, Па.–Як уже інформовано, Управа місцевого Відділу УККА, що її очолює проф. д-р Петро Стерчо, відбула наради 10-го вересня ц.р., під час яких подано до відома пляни відзначення Листопадових Роковин цього року. Імпреза запляннована на неділю, 1-го листопада.

Крім цього цей Відділ УККА подав до відома резолюції, що їх прийнято на Загальних Зборах у травні ц.р. Повний текст подаємо нижче.

РЕЗОЛЮЦІЇ

Загальних Зборів Відділу УККА у Філядельфії 17-го травня 1981 року

I. Учасники Загальних Зборів Відділу УККА у Філядельфії в числі 354 осіб, уповноважених до голосування і представників організацій, вітають Блаженнішого Патріярха Йосифа й Високопреосвященнішого Митрополита Стефана Української Католицької Церкви та Блаженнішого Митрополита Мстислава Української Православної Церкви та Провід Українських Євангельських Церков. Висловлюють велику турботу за переслідувану Церкву в окупованій Україні—православного, католицького й євангельського віровизнання й виявляють готовість боронити Христову віру в Україні. Напередодні 1000-ліття хрищення України учасники Зборів висловлюють бажання, щоб наші Церкви спільно відзначили цю знаменну дату.

II. Учасники Зборів уважають, що головним завданням української організованої громади є видвигати справу визволення України від московсько-совєтської окупації на усіх рівнях життя цієї країни (ЗСА), та домагатися визнання важливости цієї проблеми для всього вільного світу, зокрема для ЗСА. Тому учасники Зборів всеціло підтримують СКВУ в його домаганнях деколонізації СССР.

III. Учасники Зборів кладуть велику увагу на рух опору в Україні й боротьбу найкращих синів і дочок України за національні і людські права, уважаючи, що тільки в умовах повної свободи можуть розвиватися духові цінноці прадідівської культури нації.

IУ. Учасники Зборів уважають конечним плекати всі прояви українського культурного і освітнього життя на терені Філядельфії, використовуючи найкращі мистецькі сили та рівночасно плекаючи молоді нові сили з-посеред нашої творчої молоді; так само підкреслюють вагу розвитку українознавчого шкільництва нашого міста.

У. Учасники Зборів заявляють готовість активно співпрацювати з ЗУАДКом для допомоги потребуючим, переслідуваним в Україні, потребуючим у Південній Америці й тут на місцях.

УI. Учасники Зборів уважають, що всі ці завдання можна найкраще виконувати спільно в дружній співпраці громади. Для того, однак, необхідно наладнання питання проводу УККА, Централі, де вирішальну ролю має після XIII-го Конґресу Українців Америки одне лише політичне середовище. Визнаючи статутову засаду, що УККА є організацією організацій, учасники Зборів закликають до реорганізації основ цієї надрядної громадської установи на таких засадах, щоб УККА міг бути дійсним представництвом усіх організацій і політичних середовищ, що стоять на національно-державницьких засадах 22 січня 1918 і 1919 років; усе це ради скоординованого спротиву ворогові—московському комунізмові, що намагається зламати дух нації і чигає на її повну загладу. Ця велика загроза переростає усі партійні й особисті інтереси і вимагає від усіх нас у вільному світі жертвенности і повної посвяти праці.

До того часу, поки Централя УККА це виконає, учасники Зборів закликають всю патріотичну українську громаду міста Філядельфії до наполегливої дружньої праці в ім'я Боже для добра української визвольної справи та на всецілу підтримку невтомних борців проти московсько-большевицького панування в Україні. Учасники Зборів заявляють світові, що „Ще не вмерла Україна".

За Резолюційну комісію:
проф. д-р **Наталія Пазуняк;**

За Президію Загальних Зборів:
проф. д-р **Богдан Т. Гнатюк**

Нова українська лікарка в Чикаго

Із закінченням останнього академічного року українська громада в Чикаго збагатилась новими професіоналістами. Між ними є Маруся Щербанюк-Сосенко, яка закінчила медичні студії в Іллинойському університеті та одержла диплом доктора медицини 12-го червня цього року.



Д-р М. Щербанюк-Сосенко

Маруся народилася у Чикаго 10-го жовтня 1956 року та є дочкою д-ра Григорія та Галини (з дому Турченюк) Щербанюків.

Початкову освіту почала вона в школі св. Ангелини у Чикаго, а закінчила її в 1970 році в Овк Парку, а середню освіту отримала Маруся у Ривер Форест школі, яку закінчила першою в клясі.

Передмедичні студії закінчила вона в трьох роках та в 1977 році одержала диплом бакалявра з біології. За весь час її навчання мала найвищі оцінки („А") зі всіх предметів.

Побіч свого щоденного навчання була Маруся ученицею школи українознавства та здала матуру з відзначенням. Вона належала також до українського Пласту, студентського хору „Спудеї" та української Медичної Громади. В 1977 році вона почала свої медичні студії в Иллинойському університеті, де за свої успіхи в науці дістала багато відзначень та нагород.

Дводенна ґрадуаційна церемонія відбувалася в днях 11-го і 12-го червня ц.р., на ній, крім батьків та родини, був її брат д-р Юрій Щербанюк, що спеціялізується тепер в радіології, та її муж д-р Олесь Сосенко, з яким вона одружилася у минулому році.

Ця молода і щаслива лікарська пара спеціялізується у внутрішній медицині, д-р Олесь у шпиталі Іллинойського університету, а д-р Маруся в — Загальному Лютеранському шпиталі.

На закінчення складаємо велике признання її батькам, що так гарно виховали свою дочку та щасливо довели до наміченої мети, а молодій парі д-р Марусі і д-р Олесеві Сосенкам щасливого майбутнього. Маруся Щербанюк-Сосенко є членом 472-го Відділу УНСоюзу.

Д-р Павло Пундій

Радісний ювілей в Гантері

На закінчення тижневого „Семінару", що кожного року відбувається в пансіоні „Карпатія" (власники подружжя Климентина і Степан Шевчуки) при смачних закусках і чарці вина декілька нас сиділо при столі і говорило про все і ні про що, от як на вакаціях. Моя сусідка звернула увагу на одну молоду ще гарно зі смаком одягнену жінку, і ми голосно міркували: „Цікаво, скільки вона має років? - Та хіба не дуже молода, бо має вже дві дочки замужні". Напевно, має добру пятдесятку, але виглядає на 35", - сказали ми одноголосно.

За хвилину стала коло нас молода курсантка „Семінара" Маруся. - „А скільки, думаєте, моя сусідка має літ? Маруся подумала, ще раз подивилася і відповіла: „65, а може 60?" — Наше товариство спонтанно почали оплескувати відповіді Марусі, малощо не вставанням із місць.

Тією 60-річною нашою сусідкою була Лєна Бенцаль-Карпяк, яку ми прийшли привітати з її 80-річчям. — І дійсно! Дуже тяжко було Марусі вгадати роки, а також багато з присутніх було певно, що це 60-річчя.

Олена Бенцаль-Карпяк, колишня наша артистка-примадонна, улюблениця публіки, обдарована не лише акторським талантом, а також прекрасним голосом. Я одна з тих щасливців, що побачили її ще в двадцятих роках на сцені в головних ролях: „Княжна Чародаша", „Барон циганський", „Лилик" - („Феденпмавс") „Галька" (опера Монюшки) „Орфей в пеклі" Гофмана; „Гуцулка Ксеня", „Дівча з Маслосоюзу" і багато-багато інших. Але чомусь найбільше впало мені в пам'ять „Пташник з Тиролю" і її арія довго бриніла мені у вухах.

До цих пір наша Лєна зберегла молодечу вдачу. Вона –жінка, повна енергії, ініціятиви, працьовита, кожному прийде з порадою і поміччю. До того на обличчі — завжди грає усміх. А найважливіше те, що на її обличчі немає зморшок. Постава молодеча як колись. Крім того, вона чудова вишивальниця. Минулого року улаштувала в „Карпатії" виставку вишивок; як багато їх було і які вони прекрасні! Понад сотню людей оглядало ту пребагату колекцію, місцева американська преса „Виндгем Джорнал" присвятила їй півсторінки з великою світлиною. До того вона чудова куховарка. Це її третій фах, як вона любить казати. Її страви, чи показові, чи навіть скромніші завжди дуже гарно подані і дуже смачні.

Крім того, п-і Олена дуже товариська і мила особа. Вже вісім років веде кухню „Карпатії" з п-і Климентиною, власницею пансіону, і живуть вони, як дві сестри. „Клімця", як ми, приятелі, її кличемо, людина шляхетна, опанована, лагідної вдачі. Тому в „Карпатії" панує дуже мила родинна атмосфера.

Численні друзі шанувальники нашої п-і Лєни, сердечно вітали соленізантку, бажаючи їй доброго здоров'я і ще на довгі літа затримати молодечий вигляд.

Ольга Соневицька

Появилась нова...

(Закінчення зі стор. 1)

Сумик, аптекарка Лідія, член крайового проводу Голуб, керівник організаційної сітки інж. Грабець, ковпаківець Федір Карпенко, провокатор майор Гаркун, дивізійник Богдан, гестапівці Фінкель і Гайнріх, совєтська шпигунка Кубік, члени АК Вербель і Вислоцький та багато інших.

„Неспокійна осінь" є спробою допомогти читачеві і майбутньому дослідникові вглянути ближче в ті неспокійні й бурхливі воєнні часи і усвідомити собі, в яких складних обставинах жив тоді український народ, що робило українське підпілля і перед якими важкими рішеннями стояло воно в той історичний момент, коли результат війни вже був очевидний і дальша доля українського народу припечатана. Все це показано не в пропаґандивних чи публіцистичних формулюваннях, але в мистецькому втіленні у побутових картинах, у зображенні живих людей, які діють, шукають, змагаються, ризикують життям, і в цих обставинах серед воєнного чорторию пробують теж схопити промінчик особистого щастя.

Книжку мистецько оформив Орест Слупчинський. Її можна набути, пишучи на адресу представництва „Сучасности": Nina Ilnytzkyj, 254 West 31st St., 15th Floor, New York, N. Y., 10001.

З великим жалем повідомляємо Приятелів і Знайомих, що в St. Petersburg, Fla., в дні 25-го вересня 1981 р., на 61-му році життя, помер

бл. п. д-р мед.

АЛЕКСАНДЕР КАШУБА

уроджений на Волині, Україна.

Найближча Родина, многі Приятелі, Пацієнти різних етнічних груп відпровадили Дорогого д-ра А. Кашубу на міський цвинтар Royal Palm Cemetery.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

РОДИНА

Замість квітів на свіжу могилу нашого Дорогого КУЗИНА

бл. п. Михайла Кузьмінського

складаємо 100.00 долярів на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД.

Опечаленій Родині, висловлюємо найщиріші співчуття.

Ольга і Володимир КОЛОДІЙ
Марійка й Іван КОНДЗЬОЛА
Ірена КОЛОДІЙ
Ольга і Степан ПАРУБЧАК

Замість квітів на свіжу могилу Кузина Достойного Українського Дипломата, Незрівняного Професійного Юриста

д-ра Олександра Марітчака

на ЦЕРКВУ в ЛЮРДІ жертвують 100.00 долярів

Родини:

Дарія БОДНАР-НІМЦІВ
Мґр. Юрій НІМЦІВ (Австралія)
Мґр. Лідія МАНУЛЯК-ЛУЦИШИН (Швайцарія)
Мґр. Люба НІМЦІВ-ВАНГАЙМЕР
Проф. Марія СЛІПОВРОН-СОНСЄДЗКА
Інж. Арх. Мирослав Д. НІМЦІВ

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Улюбленого і Незабутнього МУЖА, БАТЬКА І ДІДУНЯ

бл. п. о. Крилошанина

ЕВГЕНА БОДНАРА

відправляться **18-го жовтня 1981 року**

СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

В ЦЕРКВАХ:

св. Покрови — Клівленд;
св. Івана Хрестителя — Пітсфільд;
св. Софії — Рим, Італія;
св. Богородиці — Лондон, Англія;
св. Богородиці — Люрд, Франція.

СТЕФАНІЯ — дружина з Доньками, Сином і Внуками

Просимо про молитви за душу Покійного.

ПОДЯКА

З волі Всевишнього, 31-го січня 1981 року, відійшла у Вічність, на 80-му році життя наша Найдорожча

МАМА І БАБА

бл. п.

МАРІЯ КУЧИНСЬКА

колишня вчителька в Україні.

Особлива подяка отцеві Іванові Наконечному за духовну опіку над Хворою, за часті відвідини Її і за відслуження всіх похоронних відправ.

Ми безмежно вдячні д-рові Любомирові Кузьмакові за зразкове переведення великої операції і за лікарський догляд, які продовжили життя нашої мами на кілька років.

Дуже дякуємо д-рові Марселіно Кастодіо за чотирьохрічне віддане лікування Хворої.

Сердечна подяка д-рові Степанові Ворохові за лікування і дуже уважне ставлення до нашої Мами.

Щира подяка д-рові Маркові Олесницькому, д-рові Станиславові Мікульському і д-рові Богдарові Ворохові за дбайливу опіку під час перебування Хворої в лікарнях.

Сердечно дякуємо д-рові Романові Кисілевському за дбайливий лікарський догляд в останні місяці життя нашої мами.

Щиро дякуємо всім Друзям і Знайомим за вислови співчуття, за участь в Панахиді і в похоронних відправах, за квіти і датки на Служби Божі.

БОРИС КУЧИНСЬКИЙ з Родиною

УЗХ влаштовує...

(Закінчення зі стор. 1)



Головний касир УНС Уляна Дячук вручає чек Володимирі Кавці на підтримку виховних таборів УЗХ.

ни Сеник: „Моя дорога — ніколи не була ваганням".

„Ціль Українського Золотого Хреста сильної організації, що перетривала довгих 50 років, і яка була створена 1931 року — як Український Червоний Хрест Жіночої Організації, — сказала д-р Н. Пазуняк, — була виразна від самих початків — вести не тільки корисну харитативну працю, але й трудитись у культурно-виховних, суспільно-громадських та церковно-релігійних ділянках, несучи моральну і матеріяльну допомогу українському народові. Своєю працею ця організація здобувала осяги та пошану. Не зважаючи на пройдений шмат часу, наша організація і досі сильна і згуртована, і сподіваємось, що на з'їзд приїдуть делеґатки відділів із різних найдальших закутин Америки. Сьогодні їдемо до Філядельфії із здобутком, бо під час нашого перебування у Головній Канцелярії УНСоюзу касир УНС Уляна Дячук вручила нам чек, — це не перший раз, — на виховні табори УЗХ".

Відтак членки комітету в розмові з редакторами довше зупинилися на головній атракції з'їзду — бенкеті, на який заплановано цікаву і багату програму, участь у якій візьмуть видатні мистецькі одиниці. І так в програмі бенкету — гимни український і американський, що їх відспіває співачка Надія Чемеринська. Опісля з промовами виступлять: Павлина Різник, одна з піонерок УЗХ та колишня голова УЗХ, промова якої матиме загальноорганізаційний характер, як також промовлятиме д-р Ніна Строката-Караванська, темою слова якої буде переслідування українських жінок під гнітом совєтського уряду та Українська Гельсінкська група. У мистецькій частині бенкету—скрипкове сольо віртуоза Павла Пруса при фортепіяновім акомпаньяменті Лідії Бульби, виступ поетеси і письменниці Ганни Черінь, виступ жіночого вокального ансамблю 12-го відділу УЗХ з Чикаґо, рецитація — сестер Михайлюківних, виступ рецитаторки і співачки Евеліни Белюць при фортепіяновім акомпаньяменті композитора і пяніста Леоніда Вербицького. Вкінці — слово голови УЗХ Марії Квітковської.

Програмою бенкету провадитиме Володимира Кавка. Однією з важливіших точок програми бенкету буде вручування відзначень піонеркам УЗХ за їхній вклад праці на шляху трудів цієї організації.

Як це зазначили членки Головного ювілейного комітету, хто ще хотів би взяти участь у цьому бенкеті, вступ на який — 20 долярів від особи, може зголоситися на адресу: Mrs. Wolodymyra Kawka, 2415 Devon Lane, Drexel Hill, Pa., 19026.

З Фестивалю молоді на Союзівці

Музичні школи завжди відігравали особливо важливу ролю в українському музичному житті. В них виховуються не тільки нові кадри професійних музик, композиторів, виконавців та музичних педагогів, але також і майбутні слухачі дістають відповідну підготову до сприймання музики.

У другій половині XVII століття український теоретик музики і композитор Микола Павлович Дилецький у своїй „Граматиці музикальній", яка є одною із найцінніших пам'яток слов'янської культури, пише: „Научи їх щире, что єсть музика, что єсть такт...".

Триста років пізніше ця наша музикальна традиція живе і скріпляє нас.

Триста років пізніше на оселі УНСоюзу під час „Фестивалю молоді", невтомною організаторкою якого була Марта Кордуба, під досвідченим оком директора Союзівки Володимира Кваса, на сцені „Веселки" відбувся концерт учнів середніх курсів УМІ. Дарма, що середніх, бо їх поведінка на сцені, презентація і виконання творів (у більшості українських композиторів) заслуговували на високі оцінки.

Аня Дидик, привітавши молодих музик і численних слухачів, представила президента УМІ, директора УМІ проф. Калину Чічку-Андрієнко, яка, згадавши про тридцятиліття УМІ у короткім вступнім слові, перейняла ролю акомпаньяторки для струнного контингенту вечора.

Гідна подиву дев'ятирічна учениця Галі Клим Міріям Худьо розпочала концерт „Токкатою" В.Довженка (1905) і „Малим муринчиком" Дебюссі із т.з. „Дитячого кутка". Приємне враження зробили „Лірична поема" Фоменка і „Полонина" Кос-Анатольського у виконанні Уляни Легедзи, також з кляси Галі Клим. Її учитель Рафаїл Венке повинен пишатися з виступу Ганусі Легедзи. Вона заграла другу і третю частину концерту в І-Дур, богемського композитора Флоріяна Заїця. Акомпаньювала Т.Богданська з притаманною їй легкістю, а її ученик Роман Шевчук виконав „Народний танок" Дремлюги (1917 рік; вихованець Л.Ревуцького) і І.С. Томпсона „Експромптю" в Ґ-моль.

Ноктюрн в Ес-Дур Шопена—це, мабуть, найбільш популярний твір фортепіянного репертуару. Ним чарувала публіку Оля Явна, кляса Дарії Каранович. Данкля „Тема з варіяціями" і танок No. 5 зі завжди популярних „Угорських танків" Брамса у виконанні Алі Грицак, кляса Р.Венке, із стилевим акомпаньяментом Т.Богданської, далі захоплюють публіку. Щедрі оплески нагородили Ліду Ваґнер, кляса Т.Богданської, за добре і продумане виконання „Експромптю" в Ес-Дур Шуберта, а учень кляси К.Чічки-Андрієнко Юрій Фурда захопив публіку „Фантазією на українські теми" Бриля.

„Шотляндські дзвони" Генрі Фармера і „Угорський танок" Шольца у виконанні Ігоря Помаренка, кляса Р. Венке, з Т.Богданською при фортепіяні, закінчили ще один дуже приємний довго оплескуваний вечір на Союзівці.

А.Д.

Ювілейний концерт хору „Сурма" в Чикаґо

Початки заснування чоловічого хору „Сурма" на терені Чикаґо сягають 1948 року, коли мала група новоприбулих еміґрантів зорганізувала чоловічий хор „Сурма" у пам'ять і продовження традиції львівського хору, який по окупації Західньої України московськими большевиками перестав існувати.

Спочатку хор нараховував 16 співаків. Першим диригентом хору був Василь Вейн, а згодом Ігор Гуменюк. В міру своїх спроможностей хор виступав на українських імпрезах. З приїздом до Чикаґо більшої кількости нових еміґрантів в 1949 і 1950 роках хор значно підсилився новими співаками, а також співаками колишнього львівського хору „Сурма", а його колишній диригент Омелян Плешкевич став мистецьким керівником хору у Чикаґо. Під його мистецьким керівництвом хор „Сурма" розгорнув інтенсивну діяльність, виступаючи дуже часто на українських і американських імпрезах. Найкраще розвивався хор за св. п. Омеляна Плешкевича. Хор часто виступав не тільки на терені Чикаґо, але також часто виїжджав до інших місцевостей, де виступав перед різнонаціональною публікою, яка тепло приймала ці виступи. По смерті св. п. Омеляна Плешкевича керівництво перебрав диригент Юрій Яримович, а згодом проф. Іван Трухлий

По смерті проф. І.Трухлого зорганізовано мішаний хор під керівництвом диригента Ю. Яримовича. З різних причин хор підупав, а згодом перестав існувати, але ненадовго, бо знайшлися нові ентузіясти хорового співу, які доклали багато зусиль і відновили діяльність хору під мистецьким керівництвом д-ра Василя Трухлого і Надії Савин, як заступниці і акомпаньяторки хору. Під керівництвом згаданих керівників хор вибився на визначну мистецьку одиницю. Його часто запрошують на українські і американські імпрези. За останні роки хор мав ряд виступів поза Чикаґо, і брав також участь у турне по американських містах — Милвокі, Висконсин Делс, Дітройт, Клівленд та в інших місцевостях з танцювальним ансамблем СУМА ім. М. Павлушкова „Україна".

Для відзначення свого 30-річного існування Управа хору влаштовує свій незалежний концерт, який відбудеться у суботу, 10-го жовтня ц. р. о годині 7:30 ввечері в авдиторії середньої школи Лейн Технікел при Норд Вестерн Авеню й Еддісон.

Сподіваємося, що свідома українська громада, доцінюючи вартісну працю чоловічого хору „Сурма" для ширення української культури, чисельною участю засвідчить своє зрозуміння і дасть моральну та матеріяльну підтримку нашим співакам і їхнім керівникам, а тим самим, заохотить їх до дальшої праці для добра української громади.

Н.Н.

Союзівка і Кергонксон...

(Продовження зі стор. 1-ої)



Фото ансамблю „Промінь" з бандуристами помістила вся місцева преса після Фестивалю „Люблю Ню Йорк" з підкресленням краси українського співу й музики. Ансамблем керує Богдана Волянська, бандуристами—Юліян Китастий (третій з правого боку)

сання писанок; прерізне печиво, яким по-праву можуть пишатися союзянки із СУА і союзовки — членки Українського Народного Союзу, та жіноцтво з інших українських громадських організацій, які тут урядували.

Перед самим входом на площу — і це був оригінальний додаток до знайомого ряду стендів — був кіоск Американської Серцевої Асоціяції з гаслом „Ми боремося за ваше життя!", де безкоштовно фахівці — медики міряли тиск крови усіх бажаючих довідатися про стан свого кровообігу. Цей кіоск втішався загальною увагою гостей і не стояв порожнім.

Організований продумано і з вмінням, Фестиваль подбав про те, щоб кілька поінформованих двомовних пань і панночок було тут готових давати пояснення прибулим гостям-неукраїнцям, яких було чимало. Вони приглядалися до цікавих суто українських предметів і хотіли про них щось більше довідатися і прочитати. Для цього дуже допоміжною була англомовна брошурка, видана Комітетом, з найпотрібнішими інформаціями про Україну і українців. Брошурка не була єдиною лектурою про Україну і українців, тут був також стіл з англомовною публікацією УНСоюзу — „Українським Тижневиком", що його гості радо розібрали, та із зразками інших англомовних книжок з україніки. Стіл інформації мав також матеріяли про УНСоюз, про його культурну працю в ЗСА протягом сливе дев'яти десятків років, про користи членства в ньому і подібне. Поруч працювала українська кухня.

Мистецька програма, за яку була відповідальна культурно-освітня референтка Софія Барусевич, розпочалася в залі „Веселки" о 2-ій годині дня показом фільму Славка Новицького „Писанка". На залі вже тоді зібрався чималий гурт і не-українців, переважно законодавців з місцевих самоуправ — повітових, муніципальних і сільських, тих усіх зокрема, хто в цьому році кандидує на різні виборні пости з рамени Республіканської і Демократичної партій. Між ними і господар Союзівки Володимир Квас, який вдруге кандидує до леґіслятури у повіті Олстер з дистрикту число один. На залі були присутні майже всі кандидати, що їх представив поіменно зібраним конферансьє Р. Швед.

Всі вони з цікавістю приглядалися фільмові — „Писанка" і мистецькій програмі Фестивалю, яку вів досвідчений конферансьє, добрий знайомий Союзівки з Філядельфії, архітект Роман Швед. З легкістю і стилево він вів програму, переплітаючи її вмілим дотепом і вдалим жартом і, даючи вичерпні пояснення для американців про виконавців на сцені і виконувані твори.

У програмі брали участь запрошений з Філядельфії Ансамбль „Сопілка" сестер Орисі Штинь-Гевки, Марусі Штинь-Домбчевської та балерини Галини Козак. Крім двох вокалісток були в групі чотири солісти-танцюристи і два музики — акордеоніст і бубніст. „Сопілка" має досвід виступати на великих народних фестивалях: вони якраз цього літа виступали успішно у Дофині, в Канаді. Заповідала і бавила гостей Орися Гевка.

Виступ вокального ансамблю „Промінь" з Ню Йорку, під керівництвом Богданни Волянської, з супроводом п'яти бандуристів з Ансамблю бандуристів, що існує при Школі Кобзарського Мистецтва під керівництвом маестра Юліяна Китастого, був дещо інший. Вдумливо і з глибиною вони проспівали шість пісень разом, а самі бандуристи зіграли віртуозну „Стукалку", показуючи зачарованим слухачам, як їх пальці літають, як казав конферансьє, на диво-інструменті України. Виступ „Проміня" з бандурами був широко коментований в місцевій американській пресі, яка подала відразу після фестивалю численні світлини з виступів. Були в пресі теж фота з стендів українських мистецьких виробів, з писанкарства та обрядового печива.

Особливо милою появою в програмі був гурток місцевих дітей — всі вони учні Школи українознавства в Кергонксоні, — які презентували українську вишивку і її пристосування до сучасного дитячого вбрання. Це були більші й менші хлопчики й дівчатка, біляненькі і темнішенькі, які завоювали усмішки і серця присутніх. Хлопчики переважно хизувалися майстерно вишитими краватками, а дівчатка мали вишиті суконки, блюзочки й спіднички. Їхня світлина теж обійшла згадану пресу.

Після програми гості, познайомившись з місцевими учасниками Фестивалю, не розходилися; повернулися із залі на площу, де все ще діяли всі кіоски, стенди й буфети і де можна було знайомитися і товариськo забавитися ще довший час, при нагоді відвідати „бару", буфет, довідатися про тиск крови й купити книжку чи інший сувенір з написом „Люблю Ню Йорк!", бо це гасло, як мало яке інше, так добре підходило для цілі якраз цього фестивалю — об'єднати всіх мешканців стейту Ню Йорк: українських поселенців нових і вже давніх.

Це гасло „Люблю Ню Йорк" було, до речі головним стрижнем другої промови на початку програми, яку виголосив англійською мовою місцевий активний громадський діяч і діяч УНС Данило Слободян, адресуючи її майже цілковито до зібраних гостей не-українців. У ній він розповів про Україну, її відданість демократичним ідеалам Джорджа Вашінґтона і її „першу жертву в голокості" з усіх пізніших голокостів людства.

Зробивши заувагу на адресу американської „медії", що якось так „вільно і невільно" не бачить правди про Україну (раз-у-раз змішуючи нас то з росіянами, то з „німецькими колябораитами", якщо це „медії" більше до вподоби), доповідач закінчив своє слово оптимістично, що якраз ми, українці, які перейшли через всі круги совєтського пекла і в одному лише 1932-1933 році втратили 10 мільйонів населення від штучного голоду, — хоч Україна, будучи „Шпихліром Европи" завжди годувала Европу й Росію хлібом, — ми знаємо ціну американській свободі. І тому на питання: „Хто любить ЗСА? Хто любить Ню Йорк? — є одна відповідь — Українці люблять! І як доказ цього — ось є цей Фестиваль, яким ми промовляємо, що ми з Америкою, з Ню Йорком!".